

การใช้กลไกทางภาษาเพื่อการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ
เชิงวิชาการของนิสิตชาวไทยระดับบัณฑิตศึกษามหาบัณฑิตพิเศษ (เสาร์-อาทิตย์)
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนเรศวร

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
สิงหาคม 2558
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

อาจารย์ที่ปรึกษาและหัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษ ได้พิจารณาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง “การใช้กลไกทางภาษาเพื่อการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนิสิตชาวไทยระดับบัณฑิตศึกษาระดับปริญญาโท (เสาร์-อาทิตย์) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนเรศวร” เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยนเรศวร

(ดร.เสาวภาคย์ กัลยาณมิตร)

อาจารย์ที่ปรึกษา

(ดร. ทำรงลักษณ์ เอื้อนครินทร์)

หัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษ

สิงหาคม 2558

ประกาศคุณูปการ

ก่อนอื่นผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ดร. เสาวภาคย์ กัลยาณมิตร อาจารย์ที่ปรึกษาผู้ที่ทำให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยตลอดมา กล่าวได้ว่าท่านเป็นบุคคลสำคัญที่ช่วยให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้ประสบความสำเร็จสมดังที่ผู้วิจัยและครอบครัวตั้งความหวังไว้ ขอบพระคุณในความเสียสละของท่านที่กรุณาให้คำปรึกษาและคอยชี้แนะแนวทาง รวมทั้งยังเป็นกำลังใจให้ผ่านช่วงเวลายากลำบากของชีวิตในช่วงสองปีที่ผ่านมา ด้วยความเมตตาของท่าน ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นหัวใจของบุคคลที่ได้ชื่อว่า “ครู” ผู้ที่มีแต่ความปรารถนาดีและหวังที่จะเห็นความสำเร็จของลูกศิษย์ผู้วิจัยขอกราบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้อีกครั้ง

นอกจากนี้ ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พงศกร เมธีธรรม ที่ให้ความอนุเคราะห์ผู้วิจัยเข้าถึงข้อมูลในรายวิชาการเขียนเชิงวิชาการสำหรับบัณฑิตศึกษาขอขอบพระคุณ Mr. Richard Michael Glover และ Mr. Paulo Bedonia Masangcay ผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห์ข้อมูลงานเขียน และขอขอบคุณนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1 ภาคพิเศษ (เสาร์-อาทิตย์) ทุกคน ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอขอบคุณคณะมนุษยศาสตร์ ซึ่งเปรียบเสมือนบ้านแห่งความรู้ ซึ่งผู้วิจัยมีความภาคภูมิใจที่ได้กลับเข้ามาศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาอีกครั้ง ขอขอบคุณครูบาอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาการต่างๆ รวมทั้งปลูกฝังความรักในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้วิจัย

และเหนือสิ่งอื่นใดขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ขอขอบคุณลูกชายทั้งสอง และขอขอบคุณอิพร โพธิกุล ผู้ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยมีกำลังใจในการทำวิจัยจนสำเร็จลุล่วง

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าประโยชน์อันพึงมีจากงานวิจัยฉบับนี้ จะส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับนิสิตและผู้สนใจทั่วไปได้ไม่มากนักน้อย

เรื่อนงาม วงศ์บัณฑิต

ชื่อเรื่อง	การใช้กลไกทางภาษาเพื่อการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนิสิตชาวไทยระดับบัณฑิตศึกษา ภาคพิเศษ (เสาร์-อาทิตย์) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรัตนนคร
ผู้วิจัย	เรื่อนงาม วงศ์บัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.เสาวภาคย์ กัลยาณมิตร
ประเภทสารนิพนธ์	การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม. สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยรัตนนคร, 2558
คำสำคัญ	การเขียนเชิงวิชาการ, กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความสำเร็จโดยภาพรวม ในการเชื่อมโยงความ โดยการใช้กลไกทางภาษา (Cohesive devices) ในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ เพื่อนับความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ 4 ประเภทหลัก คือ การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำศัพท์ (Lexical cohesion) การเชื่อมโยงความโดยการอ้างอิง (References) การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำเชื่อม (Conjunctions) และการเชื่อมโยงความด้วยวิธีการละและการแทนที่ (Ellipsis and Substitution) ตลอดจนเพื่อนับความถี่และศึกษารูปแบบของข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทต่างๆ ข้างต้น กลุ่มประชากรที่ใช้ศึกษา คือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาภาคพิเศษ (เสาร์-อาทิตย์) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัตนนคร จำนวน 24 คน ซึ่งกำลังเรียนรายวิชาการเขียนเชิงวิชาการสำหรับบัณฑิตศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2556 เครื่องมืองานวิจัยคือ เรียงความเชิงพรรณนาจำนวน 24 ฉบับ โดยมีผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศ 2 คน เป็นผู้ตรวจตามเกณฑ์การให้คะแนน 5 ระดับ และแก้ไขการใช้กลไกทางภาษาเพื่อการเชื่อมโยงความให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีผลคะแนนการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ โดยไม่แยกประเภทกลไกหลักทั้ง 4 ประเภท อยู่ที่ 2.95 จากคะแนนเต็ม 5 คืออยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ จากการศึกษาความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้ง 4 ประเภท พบว่ามีการใช้กลไกครบถ้วนทุกประเภท โดยมีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทการอ้างอิงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.41 แต่พบว่ามีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ

โดยวิธีการละและการแทนที่น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.06 และจากการศึกษาความถี่และรูปแบบข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่จำแนกออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ใช้ผิด (Misuse) ใช้มากเกินไป (Overuse) และใช้น้อยเกินไป/ไม่ใช้ (Underuse) พบว่าข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือการเชื่อมโยงความด้วยการอ้างอิง คิดเป็นร้อยละ 64.84 และน้อยที่สุด คือการละและการแทนที่ คิดเป็นร้อยละ 5.02 โดยที่รูปแบบข้อผิดพลาดที่พบส่วนใหญ่จะเป็นการใช้ผิดและใช้มากเกินไป

Title THE USE OF COHESIVE DEVICES IN ACADEMIC ENGLISH
ESSAY WRITING BY FIRST-YEAR, ENGLISH-MAJOR,
WEEKEND-PROGRAM, THAI GRADUATE STUDENTS AT
NARESUAN UNIVERSITY

Author Ruan-ngarm Wongbandit

Advisor Saovapak Kallayanamit, Ph.D.

Academic Paper Independent Study, M.A. in English, Naresuan University, 2015

Keyword Academic Writing, Cohesive Devices

ABSTRACT

This research aimed to investigate the overall levels of success of the cohesive devices usage in academic English essay writing, to examine the frequency of the cohesive devices in four main areas; namely, lexical cohesion, references, conjunctions, and ellipsis and substitution, and, finally, to characterize the error patterns of the four groups of cohesive devices. The samples were 24 Thai English-major, first-year, weekend-program graduate students at Naresuan University, who were taking an Academic Writing for Graduate Studies course in the second semester of academic year 2013. The instruments of the study were 24 pieces of descriptive essays. Two native speakers of English served as the raters, who graded the overall performance in using cohesive devices, based on the same 5-point scale and provided more appropriate cohesive devices wherever necessary.

The findings were as follow. First, the overall success of the cohesive devices usages was at the level of 2.95 out of 5 score, which was interpreted as a fair level of performance. Secondly, all the four groups of cohesive devices were found used in the essays by the samples with the highest frequency of usage found in the category of “references” (43.41%) and the lowest frequency of usage found in the category of “ellipsis and substitution” (1.06%). Finally, among the four groups of the cohesive devices, the highest frequency of errors was found in the use of “references” (64.84%) and the lowest frequency of errors was found in the use of “ellipsis and substitution”

(5.02%). Regarding the three possible patterns of errors; namely, misuse, overuse, and underuse, the most errors were found in the categories of “misuse” and “overuse.”

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาของปัญหา	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประโยชน์ของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
ทักษะการเขียน.....	6
ความหมายของการเขียน.....	6
ความสำคัญของการเขียน.....	7
ลักษณะการเขียนเชิงวิชาการ	10
รูปแบบการเขียน	11
การเขียนเชิงพรรณนา (Descriptive Writing).....	14
การเชื่อมโยงความ.....	15
ความหมายของการเชื่อมโยงความ.....	15
ลักษณะกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ.....	17
การเขียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ.....	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	26
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	36
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	37
กลุ่มตัวอย่าง	37
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	37
ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล	38
ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	40
ตอนที่ 1 ความสำเร็จในภาพรวมในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ (Cohesive devices) ในงานเขียนเรียงความเชิงวิชาการ	40
ตอนที่ 2 ความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้ง 4 ประเภทหลัก	41
ตอนที่ 3 ความถี่และรูปแบบข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการ เชื่อมโยงความ	47
5 บทสรุป.....	54
สรุปผลการวิจัย	54
อภิปรายผล	56
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	58
บรรณานุกรม.....	59
ภาคผนวก	66
ประวัติผู้วิจัย.....	89

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนนิสิตที่ได้รับคะแนนภาพรวมในการเชื่อมโยงความ โดยการใช้กลไกทางภาษาทั้ง 5 ระดับ.....	41
2 แสดงความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้ง 4 ประเภทหลัก เรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด.....	41
3 แสดงความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความแยกตามประเภทย่อย 16 ประเภท.....	42
4 แสดงความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ทั้ง 4 ประเภทหลักเรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด.....	47
5 แสดงความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ทั้ง 4 ประเภทหลัก แยกตามรูปแบบข้อผิดพลาด	48
6 แสดงความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ แยกตามประเภทย่อย 16 ประเภท และรูปแบบข้อผิดพลาด	49

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ มีความสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสารของผู้คนในสังคมโลกปัจจุบัน รวมถึงการใช้ภาษาในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และทักษะที่มีความจำเป็นในการสื่อสารทักษะหนึ่งคือการเขียน เพราะการเขียนเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และใช้เป็นหลักฐานในการอ้างอิงได้ (ญาดา คุ่มแก้ว, 2547, หน้า 13) ในโลกยุคโลกาภิวัตน์และในสังคมแห่งการเรียนรู้ ที่มีความก้าวหน้าของการคมนาคมและเทคโนโลยี การเขียนที่มีประสิทธิภาพมีความสำคัญที่ช่วยให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล อีกทั้งช่วยทำให้ผู้คนมีปฏิสัมพันธ์กัน ดังนั้น การเขียนโดยใช้ภาษาที่สองจึงมีความจำเป็นที่ช่วยให้การสื่อสาร การศึกษา และการประกอบอาชีพประสบความสำเร็จ (Weigle, 2002, p.1; Brown, 2004, p.218; ศักดิ์สิทธิ์ แสงบุญ, 2546, หน้า 157-162)

การเขียนงานเชิงวิชาการเป็นงานเขียนที่มีความซับซ้อน จำเป็นต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจประเด็นที่ต้องการสื่อสาร โดยผู้เขียนต้องคำนึงถึงเนื้อหา รูปแบบในการเขียน ความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ลีลาและกลวิธีในการเขียน อันจะเป็นการช่วยควบคุมเนื้อหาให้มีความเป็นวิชาการโดยตลอดทั้งเรื่อง (บัญชา อึ้งสกุล, 2545, หน้า 68-69) เช่นเดียวกับ Finegan (2004, p.148) กล่าวว่า การเขียนเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบหลายอย่าง อาทิ ไวยากรณ์ การสะกดคำ คำศัพท์ กลไก ตลอดจนความมีเอกภาพ และสัมพันธภาพ

สัมพันธภาพ (Coherence) มาจากคำว่า “cohere” ในภาษาละติน หมายถึง “เชื่อมโยง” การเขียนให้มีสัมพันธภาพนั้น ประโยคแต่ละประโยคต้องมีความสัมพันธ์กันทั้งในเชิงการใช้ภาษา และความคิดที่นำเสนอในงานเขียนเรียงความ นอกจากสัมพันธภาพระหว่างประโยคแต่ละย่อหน้า ต้องเชื่อมโยงและมีความสลับไหลของเนื้อหาและภาษา (Oshima and Hogue, 1999, p.40; Jones, 2007, p.128) ดังนั้นสัมพันธภาพในงานเขียนจึงมีความสำคัญ เพราะแสดงให้เห็นคุณภาพในการถ่ายทอดความคิดออกมาอย่างเป็นระบบ (Wada, 2006, p.185, Crossley and McNamara, 2010, p.1)

ในที่นี้ งานเขียนของ Halliday and Hasan (1976, p. 136) ได้นิยามการเชื่อมโยงทางเนื้อหา (Cohesion) ว่าหมายถึงรูปแบบทางไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ ซึ่งกล่าวไว้ว่างานเขียนที่มีสัมพันธภาพ จำเป็นต้องอาศัยการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความซึ่งเป็น

รูปแบบการใช้คำศัพท์เพื่อเชื่อมโยงเนื้อหาและความคิดของผู้เขียนให้เกิดความต่อเนื่องตลอดทั้งเรื่อง โดยได้แบ่งการเชื่อมโยงความในภาษาอังกฤษออกเป็น 5 ประเภทหลัก ดังนี้ 1) การอ้างอิงสิ่งเดียวกัน (Reference) 2) การแทนที่ (Substitution) 3) การละ (Ellipsis) 4) การเชื่อม (Conjunction) และ 5) การเชื่อมโยงคำ (Lexical Cohesion) และงานของ Oshima and Hogue (2006, p. 22) ที่กล่าวว่า การสร้างสัมพันธภาพในงานเขียนเชิงวิชาการ มีวิธีการสรุปได้ 4 วิธีหลัก ดังนี้ 1) การกล่าวซ้ำคำนามที่สำคัญ 2) การใช้สรรพนามที่สอดคล้องกับคำนามที่ถูกอ้างอิง 3) การใช้คำสันธาน กลุ่มคำหรือวลีเพื่อเชื่อมโยงความคิด และ 4) การเรียบเรียงประเด็นอย่างมีเหตุผลและเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของงาน

อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่พบในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้านการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความสามารถพบอยู่ทั่วไป เช่นงานวิจัยของ Olateju (2006, p. 314) พบว่าแม้งานเขียนของผู้เรียนจะแสดงให้เห็นหลักฐานในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความตามที่ได้ระบุในทฤษฎีของ Halliday and Hasan แต่ยังพบว่ามีการใช้ผิด นอกจากนี้ งานวิจัยหลายชิ้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนขาดทักษะในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ เช่น การใช้กลไกการเชื่อมโยงความในวงจำกัด ขาดความหลากหลายส่งผลต่อการเชื่อมโยงความในงานเขียนและคุณภาพงานเขียนโดยรวม (Prommas, 2011, p. 5; Petchprasert, 2013, p. 19; Chen, 2008, p. 93; Brian and Liu, 2005, p. 623; Rahman, 2013, p. 1) ตลอดจนปัญหาในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความแต่ละประเภท เช่นการใช้คำเชื่อม ซึ่งพบว่ามีทั้งใช้มากเกินไปและใช้ผิด (Mubarak, 2014, pp. 109-120; Kargozari, Ghaemi and Heravi, 2012, pp. 25-45) และปัญหาในการเชื่อมโยงความประเภทการอ้างอิง (Ong, 2011, pp. 42-65; Rahman, 2013, pp. 1-10; Braine and Liu, 2005, pp. 623-279; Kargozari, Gaemi and Heravi, 2012, pp. 25-45; Ong, 2011, pp. 42-65) ได้แก่ การใช้นุสรณ์สรรพนามไม่สอดคล้องกัน การใช้สรรพนามเปรียบเทียบผิด (Braine and Liu, 2005, pp. 623-279; Kargozari, Gaemi and Heravi, 2012, pp. 25-45; Ong, 2011, pp. 42-65) รวมทั้งการใช้สรรพนามเปรียบเทียบบางคำมากเกินไปและน้อยเกินไป (Braine and Liu, 2005, pp. 623-279)

จากปัญหาการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความดังกล่าวถึงข้างต้น พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความ 4 ประเภทหลัก ได้แก่ การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำศัพท์ (Lexical cohesion) การเชื่อมโยงความโดยการอ้างอิง (References) การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำเชื่อม (Conjunctions) การเชื่อมโยงความด้วยวิธีการละและการแทนที่ (Ellipsis and Substitution) โดยมี

งานวิจัยเพียงส่วนน้อยที่ศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการใช้กลไกประเภทต่างๆ เหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษารูปแบบของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นซึ่งได้แก่ การใช้ผิด ใช้มากเกินไป รวมถึงการใช้ น้อยเกินไปหรือไม่ใช้ และในฐานะที่ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติงานด้านต่างประเทศและเป็นผู้เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จึงมีความสนใจเกี่ยวกับการใช้ทักษะในการเขียน ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาภาคพิเศษ (เสาร์-อาทิตย์) มหาวิทยาลัยนเรศวรว่ามีองค์ ความรู้และทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการอยู่ในระดับใด โดยเน้นศึกษาเกี่ยวกับการใช้ กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความเชิงพรรณนาตลอดจนรูปแบบ ข้อผิดพลาดที่พบเนื่องจากผู้วิจัยเล็งเห็นว่านิสิตกลุ่มดังกล่าวจำเป็นต้องใช้ทักษะการเขียนเชิง วิชาการเพื่อการศึกษา ทำวิจัย ประกอบวิชาชีพ รวมทั้งการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมาย 3 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาระดับความสำเร็จโดยภาพรวม ในการเชื่อมโยงความโดยการใช้กลไก ทางภาษา (Cohesive devices) ในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนิสิตชาวไทย ระดับบัณฑิตศึกษาภาคพิเศษ (เสาร์-อาทิตย์) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1
2. เพื่อนับความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้ง 4 ประเภทหลัก คือ การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำศัพท์ (Lexical cohesion) การเชื่อมโยงความโดยการอ้างอิง (References) การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำเชื่อม (Conjunctions) และการเชื่อมโยงความ ด้วยวิธีการละและการแทนที่ (Ellipsis and Substitution)
3. เพื่อนับความถี่และศึกษารูปแบบของข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการ เชื่อมโยงความ 4 ประเภทหลัก

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของงานวิจัยประกอบด้วยประเด็นต่อไปนี้

1. กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความเชิงพรรณนา หมายถึงกลไก 4 ประเภทหลัก ดังนี้
 - 1.1 การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำศัพท์ (Lexical cohesion)
 - 1.2 การเชื่อมโยงความโดยการอ้างอิง (References)
 - 1.3 การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำเชื่อม (Conjunctions)
 - 1.4 การเชื่อมโยงความด้วยวิธีการละและการแทนที่ (Ellipsis and Substitution)

2. กลุ่มประชากรที่ใช้ศึกษาคือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาภาคพิเศษ (เสาร์-อาทิตย์) สาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จำนวน 24 คน ซึ่งกำลังเรียนรายวิชาการเขียนเชิงวิชาการสำหรับบัณฑิตศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2556

3. งานเขียนเชิงวิชาการ เลือกรูปแบบของการพรรณนา (Descriptive)

4. ข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียน ได้แก่

4.1 การใช้ผิด (Misuse)

4.2 การใช้มากเกินไป (Overuse)

4.3 การใช้น้อยเกินไปหรือไม่ใช้ (Underuse)

ประโยชน์ของการวิจัย

งานวิจัยนี้ก่อให้เกิดประโยชน์ด้านต่างๆ ดังนี้

1. เป็นแนวทางให้ผู้สอนทักษะการเขียนสามารถวางแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการใช้กลไกทางภาษาในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนิสิต เพื่อให้เกิดการพัฒนาทักษะการเขียนให้ดียิ่งขึ้น

2. เป็นแนวทางสำหรับผู้ออกแบบหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สามารถออกแบบหลักสูตรการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

3. เป็นแนวทางในการพัฒนาตำราในรายวิชาทักษะการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเขียนเชิงวิชาการ หมายถึง การเขียนเพื่อให้ข้อมูล ข่าวสาร เนื้อหาที่เป็นสาระในเชิงวิชาการที่มีรูปแบบเฉพาะ ภาษาที่ใช้เขียนมีลักษณะเป็นทางการ กึ่งทางการ หรือมีศัพท์วิชาการต่างๆ

2. การเขียนเชิงพรรณนา คือ การให้รายละเอียดของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น บุคคล สัตว์ วัตถุ สถานที่หรือเหตุการณ์ช่วงใดช่วงหนึ่งด้วยถ้อยคำพรรณนาที่ไพเราะเหมาะสม เพื่อการพรรณนาให้ผู้อ่านทราบถึงรายละเอียดสภาพหรือลักษณะของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

3. กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ (Cohesive Devices) ได้แก่

3.1 การเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์ (Lexical cohesion) คือ การเชื่อมโยงความโดยอาศัยความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคำศัพท์ในข้อความ

3.2 การเชื่อมโยงความโดยการอ้างอิง (Reference) คือ การแสดงความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคำหรือวลีกับรูปแทน โดยการใช้รูปภาษาอื่นอ้างถึงคำหรือวลีที่กล่าวไปแล้วหรือกำลังจะกล่าวถึง

3.3 การเชื่อมโยงความโดยใช้คำเชื่อม (Conjunctions) คือการแสดงความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงกันของความหมายระหว่างประโยคหรือย่อหน้าในข้อความโดยการใช้คำเชื่อม

3.4 การเชื่อมโยงความด้วยวิธีการละหรือการแทนที่ (Ellipsis/ Substitution) คือการใช้รูปภาษาอื่นแทนที่รูปภาษาที่กล่าวไปแล้วหรือกำลังจะกล่าวถึง ทั้งนี้ รูปแทนจะมีชนิดคำอยู่ในหมวดเดียวกันกับรูปเดิม ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเป็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปภาษาซึ่งเป็นความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์

4. ข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียน ได้แก่

4.1 การใช้ผิด (Misuse) คือ การใช้ในทางที่ผิด และต้องมีการใช้คำที่ถูกต้องแทนเพื่อการสื่อสารที่ตรงตามวัตถุประสงค์

4.2 การใช้มากเกินไป (Overuse) คือ มีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความมากเกินไป หรือใช้โดยไม่จำเป็น กล่าวคือสามารถละการใช้กลไกดังกล่าวได้

4.3 การใช้น้อยเกินไปหรือไม่ใช้ (Underuse) คือ มีการละการใช้กลไกในการเชื่อมโยงความ หรือไม่มีการใช้กลไกดังกล่าว ทำให้ขาดความสมบูรณ์ของเนื้อหา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาภาคพิเศษ (เสาร์-อาทิตย์) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนเรศวรซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ทักษะการเขียน การเชื่อมโยงความ การเขียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังจะได้มีการนำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

ทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอ ประกอบด้วย 5 ประเด็น ได้แก่ ความหมายของการเขียน ความสำคัญของการเขียน ลักษณะการเขียนเชิงวิชาการ รูปแบบการเขียน และการเขียนเชิงพรรณนา ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความหมายของการเขียน

Raimes (1983, pp.3-4) ได้ให้ความหมายของการเขียนว่า การเขียนเป็นการใช้ภาษาอีก ระดับที่มีความลึกซึ้งมากกว่าการพูด การเขียนกระตุ้นผู้เรียนให้สามารถนำโครงสร้างทางไวยากรณ์สำนวนและคำศัพท์ที่เรียนมาใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้ การเขียนยังสัมพันธ์กับการคิดเพราะการเขียนต้องมีการเรียบเรียงทั้งถ้อยคำและความคิด

Trimmer (1995, p.2) ได้นิยามความหมายของการเขียนว่าเป็นการจัดรูปแบบความคิด การเรียบเรียงความคิดและการหาถ้อยคำที่เหมาะสมในการถ่ายทอดความคิดเหล่านั้นออกมา การเขียนคือโอกาสที่ผู้เขียนจะได้นำเสนอบางสิ่งบางอย่างที่เกี่ยวกับตนเอง ได้สำรวจและอธิบายความคิดของตน ได้ประเมินข้อโต้แย้งทางความคิดของบุคคลอื่น ซึ่งนั่นหมายถึง ผู้อ่าน

McWhorter (1997, p.8) ได้ให้คำจำกัดความของการเขียนว่า เป็นกระบวนการพัฒนาและอธิบายความคิด ซึ่งมีหลายขั้นตอนที่ผู้เขียนดำเนินการเพื่อให้เขียนงานออกมาได้ดี นอกจากนี้ การเขียนยังเป็นการเพิ่มมิติของความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ซึ่งสามารถแลกเปลี่ยนความคิดกันได้เช่นเดียวกับการสนทนา

Ploeger (2000, p. 13) กล่าวถึงการเขียนว่าเป็นการค้นพบว่าผู้เขียนรู้อะไรและรู้สึกอย่างไร เป็นการสื่อความรู้ไปยังผู้อ่าน การเขียนอาจเป็นเรื่องยากแต่ก็สามารถทำให้ผู้เขียนมีชีวิตชีวา สร้างความเบิกบานใจและให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่า

Johanne (2002, p.1) ให้ความหมายเกี่ยวกับการเขียนว่า การเขียนมิได้เป็นทักษะที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ แต่เกิดขึ้นโดยการฝึกฝนและการมีประสบการณ์จากการเรียนการเขียนรวมความถึงการเรียบเรียงข้อความ ซึ่งต้องใช้ความสามารถในการให้ข้อมูลในรูปแบบของการบรรยายหรือถ่ายโอนข้อมูลให้เป็นข้อความในรูปแบบต่างๆ

Meyers (2003, pp.2-3) ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นทักษะที่ต้องพัฒนามาจากการฝึกฝน เป็นวิธีการสื่อความคิดเช่นเดียวกับการพูด มีความแตกต่างกันคือ การเขียนนั้น ผู้เขียนกับผู้อ่านไม่ได้เห็นหน้ากัน ฉะนั้นผู้เขียนจึงต้องคำนึงถึงเนื้อหาที่จะทำให้ผู้อ่านสนใจและนำเสนอโดยแสดงความคิดเห็นนั้นออกมาอย่างชัดเจนและตรงประเด็น

Celce-Murcia and Olshtain (2002, p.142) กล่าวว่า การเขียนคือทักษะทางภาษาที่ใช้ในการสื่อสารโดยการเรียบเรียงคำเป็นข้อความ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ โดยผู้เขียนสื่อความคิดของตนไปสู่ผู้อ่าน ฉะนั้นผู้เขียนจึงจำเป็นต้องใช้ภาษา เนื้อหาและกลวิธีการเขียนที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ ดังนั้น ทักษะการเขียนจึงควรได้รับการพัฒนาตั้งแต่การศึกษาในระดับต้น ซึ่งหากให้ความสำคัญกับทักษะการเขียนมากขึ้นเท่าใด การพัฒนาทางภาษาน่าจะทำได้ดีขึ้นด้วย

นอกจากนี้การเขียนยังเป็นทักษะภาษาที่จำเป็นสำหรับการเรียนในระดับสูง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารทางการเขียนในชีวิตประจำวันและการศึกษาต่อ (จุฑารัตน์ คัมภีร์ภาพ, 2540, หน้า 40; สุภาณี ชินวงศ์, 2543, หน้า 10)

จากคำจำกัดความของการเขียนที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การเขียนคือการจัดรูปแบบความคิดและอธิบายความคิดโดยผ่านกระบวนการเรียบเรียงและจัดระเบียบความคิด และถ่ายทอดมายังผู้อ่านโดยอาศัยประสบการณ์และการฝึกฝนเพื่อให้ผู้อ่านมีความเข้าใจชัดเจนถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอด ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้ในการใช้ภาษาและกลวิธีที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้

ความสำคัญของการเขียน

มีนักวิจัยและผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ดังต่อไปนี้

Gebhardt and Rodrigues (1989, p.1) ให้ความสำคัญของการเขียนว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากอย่างหนึ่งในการเรียน ทักษะการเขียนที่ดีมีความจำเป็นต่อนักเรียนไม่ว่าจะเป็นการเขียนรายงานจากการอ่าน การเตรียมการเขียนงานเพื่อการศึกษาค้นคว้า หรือการสอบในวิชาการเขียน

Palmer, Hafner and Sharp (1994, p.1) ให้ความสำคัญของการเขียนว่า ภาษาเขียนมีความหมายยิ่งใหญ่มากกว่าภาษาพูด เนื่องจากผู้เขียนต้องใช้กระบวนการต่างๆ รวมถึงการวางแผนการเรียบเรียงและการทบทวน ภาษาเขียนมีข้อได้เปรียบภาษาพูดในแง่ที่ภาษาเขียนจะคงอยู่ได้นานไม่เพียงแต่เฉพาะเพื่อผู้อ่านปัจจุบันเท่านั้น แต่ยังเพื่อผู้อ่านในอนาคตด้วยการเขียนจัดเป็นความต้องการระดับต้นๆ ของหลักสูตรการเรียนการสอนในประเทศสหรัฐอเมริกาขณะนี้ ทั้งนี้เนื่องจากความต้องการในการแก้ปัญหาบัณฑิตผู้สำเร็จการศึกษาที่ไม่ได้รับการฝึกฝนการเขียนอย่างเพียงพอตามความต้องการของตลาดแรงงาน ดังนั้น การเขียนเพื่อการสื่อสารจึงมีความสำคัญต่อการประสบความสำเร็จในโลกของเทคโนโลยีระดับสูง อย่างไรก็ตามสิ่งที่ยังไม่ชัดเจนคือ จะสอนการเขียนอย่างไรให้ผู้เรียนพัฒนาตัวเองให้เป็นผู้มีความสามารถและใช้ประสบการณ์ในการเขียนเพื่อสื่อสารในสิ่งตนต้องการถ่ายทอดไปสู่ผู้อ่านได้

Goodman (1995, p.7) ได้ให้ความสำคัญของการเขียนเอาไว้ว่า ในแง่ของอาชีพที่เกี่ยวกับการใช้กฎหมาย การเขียนที่มีประสิทธิภาพเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่ง และผู้ที่มีความสามารถในการเขียนย่อมเป็นที่ต้องการสำหรับอาชีพนี้เป็นอย่างมาก

Trimmer (1995, p.2) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่าเป็นโอกาสในการติดต่อสื่อสาร กล่าวคือหากผู้เขียนมองการเขียนอย่างมีทัศนคติที่ดี ย่อมช่วยให้เกิดความเชื่อมั่นในการเขียนและเพิ่มความมั่นใจในตนเองด้วย รวมทั้งลดความกดดันที่เกิดขึ้นในการเขียน การฝึกเขียนงาน เรียนรู้จากงานเขียนของตนเองและงานเขียนของผู้อื่นหรือเรียนรู้จากผู้เขียนที่มีประสบการณ์ย่อมช่วยให้เกิดการพัฒนาทักษะการเขียนมากขึ้นด้วย

McWhorter, Meyers, and Satterwhite and Tinervia (1997, pp. 2-3; 2003, pp. 4-6; 1993, p. 5) มีความเห็นพ้องกันในเรื่องความสำคัญของการเขียนว่า การเขียนเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย ถึงแม้วิชาพื้นฐานของทุกรายวิชาไม่ได้บังคับให้เรียนวิชาการเขียน แต่การเรียนในระดับที่สูงขึ้นไป ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ความรู้ด้านการเขียนตัวอย่างเช่น การเขียนคำตอบเพื่อตอบคำถามวิชาต่างๆ การเขียนเรียงความ การเขียนรายงาน การเขียนรายงานการวิจัย การเขียนสรุปความ การเขียนบันทึก การเขียนเสนอหัวข้องานวิจัย การเขียนวิจารณ์ เป็นต้น

Satterwhite and Tinervia (1993, p. 5) ได้กล่าวว่า การเขียนเป็นกุญแจสำคัญของความสำเร็จในสาขาอาชีพต่างๆ ตั้งแต่กรอกใบสมัคร การปฏิบัติงาน ซึ่งล้วนต้องใช้การเขียน บุคลากรที่ปฏิบัติงานในภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมมักเกี่ยวข้องกับการเขียนไม่ว่าจะเป็นการเขียนบันทึกเพื่อติดต่อกันในที่ทำงาน การเขียนรายงาน การเขียนเพื่อบอกวิธีการปฏิบัติงาน เป็นต้น

นอกจากนี้ ผู้เรียนที่มีทักษะด้านการเขียนมักมีแนวโน้มที่จะได้คะแนนในการเรียนที่ดี และบุคคลที่มีความสามารถในการเขียนเพื่อการติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพย่อมมีโอกาสได้งานที่ดี และมักได้รับการสนับสนุนจากบริษัทหรือสำนักงานที่ปฏิบัติงานอยู่

Pincas and Hadfield (1999, p. 5 อ้างอิงใน วราภรณ์ปานโต, 2550, หน้า 3) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่าเป็นทั้งเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารและเครื่องมือที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกนึกคิด การแสดงความเป็นตัวตนของแต่ละคน คนส่วนใหญ่โดยเฉพาะเมื่อเขียนเป็นภาษาต่างประเทศมักใช้การเขียนเพื่อการติดต่อสื่อสารกับสมาชิกในสังคมของตน หรือใช้ติดต่อกับผู้คนในสังคมโลกที่กว้างขึ้น

Langan (2005, pp. 12-13 อ้างอิงใน สุกิมล จูทิน, อรุณศรี ศักดิ์หรือรักษ์ และอาภาภรณ์ ธาดาภาคย์, 2551, หน้า 3) ได้ให้ความเห็นว่าการเขียนเป็นทักษะเหมือนกับทักษะอื่นที่สามารถปฏิบัติได้ดี หากมีการฝึกฝนอย่างเพียงพอ และความสามารถในการเขียนนั้นไม่ใช่พรสวรรค์ ฉะนั้นผู้ที่มองว่าการเขียนเป็นเรื่องยากจึงควรเปลี่ยนทัศนคติ เพราะการเขียนไม่ใช่เรื่องยากเกินกว่าจะฝึกฝนและเรียนรู้ได้ เมื่อเขียนผู้เขียนต้องรู้จักประสงค์ของตนเองเช่นเดียวกับที่ต้องรู้ว่าผู้อ่านคือใคร ควรสามารถปรับงานเขียนให้มีความเหมาะสมกับผู้อ่าน ซึ่งนอกจากจะมีประโยชน์ต่อการเรียนแล้ว ยังเกิดประโยชน์ในการทำงานและอื่นๆ อีกนานัปการ

Celce-Murcia (1991, p. 233) กล่าวถึงการเขียนว่าแม้แต่เจ้าของภาษาเองยังไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ทักษะการเขียน การเขียนเป็นเรื่องยาก จึงอาจกล่าวได้ว่าการเขียนที่ดีจะเกิดขึ้นได้นั้นต้องผ่านกระบวนการเรียนรู้กลไกการเขียนและการเรียนรู้ภาษานั้นๆ ซึ่งไม่สามารถเกิดขึ้นได้เองตามธรรมชาติ สอดคล้องกับความคิดเห็นของ Johanne (2002, p.1) ที่ได้กล่าวถึงการเขียนว่า การเขียนไม่ใช่ทักษะที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่เกิดขึ้นโดยการฝึกฝนและการสั่งสมประสบการณ์จากการเรียน การเขียนในความหมายของ Johanne รวมถึงการเรียบเรียงข้อความ ซึ่งต้องใช้ความสามารถในการให้ข้อมูลในรูปแบบของการบรรยายหรือการถ่ายโอนข้อมูล ในลักษณะของข้อความรูปแบบต่างๆ และการเขียนในภาษาที่สองนั้นผู้เขียนต้องมีความสามารถในการใช้ภาษา มีกัลวี เทคนิคการเขียนและทักษะในการเขียนด้วย

จากความคิดของผู้เชี่ยวชาญดังที่กล่าวมา ล้วนแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นและความสำคัญของการเขียน กล่าวคือ การเขียนเป็นทักษะที่มีความจำเป็นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนการประกอบอาชีพ และเนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญแม้กระทั่งผู้เขียนที่เป็นเจ้าของภาษายังต้องได้รับการฝึกฝนจึงจะสามารถถ่ายทอดงานเขียนออกมาได้อย่างประสบความสำเร็จ และสำหรับการเขียนในภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เขียนควรต้อง

มีความสามารถในการใช้ภาษา กลวิธีการเขียน เทคนิคการเขียน ทักษะการเขียน และ ประสิทธิภาพในการเขียนประกอบกัน จึงจะสามารถผลิตงานเขียนที่ดีได้

ลักษณะการเขียนเชิงวิชาการ

ผู้เชี่ยวชาญและนักวิจัยได้กล่าวถึงลักษณะการเขียนเชิงวิชาการ ดังต่อไปนี้

สนม ครูทเมือง (2549, หน้า 16) ได้กล่าวถึงลักษณะงานเขียนเชิงวิชาการไว้ ดังนี้

1. เป็นงานเขียนที่มีการใช้ภาษาที่ง่าย ชัดเจนและรัดกุม
2. เป็นงานเขียนที่มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน เสนอเนื้อหาสาระได้ตามจุดมุ่งหมาย
3. เป็นงานเขียนที่นำเสนอสาระสมบูรณ์ เป็นเรื่องเดียวกันและมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่อง
4. เป็นงานเขียนที่เขียนถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
5. เป็นงานเขียนที่ใช้ถ้อยคำได้อย่างถูกต้องเหมาะสม มีความเป็นวิชาการ
6. เป็นงานเขียนที่มีสาระที่ดี และมีคุณค่าต่อผู้อ่าน

Bailey (2006) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับลักษณะของงานเขียนเชิงวิชาการในคู่มือการเขียนเชิงวิชาการสำหรับนักศึกษาต่างชาติ ดังนี้

1. เป็นงานเขียนที่แสดงถึงสมมติฐานเพื่อให้ผู้อ่านพิจารณา
2. เป็นงานเขียนที่ถ่ายทอดออกมาผ่านกระบวนการการอ่านและการได้ยิน
3. เป็นงานเขียนที่มีการใช้คำศัพท์ทั้งทางการและทางการ โดยไม่ใช้คำแสดง
4. เป็นงานเขียนที่มีการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล
5. เป็นงานเขียนที่มีรูปแบบการเขียนไม่เฉพาะเจาะจง
6. เป็นงานเขียนที่ใช้รูปแบบประโยคทั้งแบบประธานเป็นผู้กระทำ (Active) และประธาน

เป็นผู้ถูกกระทำ (Passive)

Craswell (2005, p. 15) กล่าวถึงลักษณะโดยทั่วไปของงานเขียนเชิงวิชาการในหนังสือ Writing for Academic Success ว่ามีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เป็นงานเขียนที่มีเนื้อหาสั้นและกระชับ
2. เป็นงานเขียนที่มีการจัดการข้อมูลอย่างมีวิจารณ์ญาณ
3. เป็นงานเขียนที่ใส่ใจต่อความต้องการของผู้อ่าน
4. เป็นงานเขียนที่มีความกลมกลืนกันในกลไกของการเขียนเชิงวิชาการ
5. เป็นงานเขียนที่มีการอ้างอิงแหล่งที่มาอย่างรอบคอบ
6. เป็นงานเขียนที่มีสัมพันธภาพ
7. เป็นงานเขียนที่ใช้เหตุผลและหลักฐานมาสนับสนุนในการโต้แย้ง

Osmond (2013, pp. 9-31) กล่าวถึงข้อกำหนดพื้นฐานของการเขียนงานเชิงวิชาการในหนังสือ Academic Writing and Grammar for Students ว่ามีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. เป็นงานเขียนที่เขียนได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
2. มีการใช้คำย่อทางวิชาการที่ถูกต้อง
3. เป็นงานเขียนที่กำหนดวัตถุประสงค์ไว้อย่างชัดเจน
4. เป็นงานเขียนที่มีการอ้างอิงแหล่งที่มาได้อย่างถูกต้อง
5. เป็นงานเขียนที่ไม่ใช้คำแสลงหรือภาษาพูด
6. เป็นงานเขียนที่หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาแสดงความรู้สึก
7. เป็นงานเขียนที่เลี่ยงการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2
8. เป็นงานเขียนที่อ่านเข้าใจง่าย ชัดเจน และมีเนื้อหาที่กระชับ

จากนิยามลักษณะงานเขียนเชิงวิชาการโดยผู้เชี่ยวชาญข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าลักษณะงานเขียนเชิงวิชาการที่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปนั้น ผู้เขียนต้องมีการจัดการข้อมูลและมีการอ้างอิงแหล่งที่มาอย่างเหมาะสม มีการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง มีวัตถุประสงค์ในการเขียนที่ชัดเจน ตรงตามความต้องการของผู้อ่าน เนื้อหา มีความเป็นวิชาการ กระชับง่ายต่อการเข้าใจ ใช้ภาษาที่เป็นทางการโดยหลีกเลี่ยงคำแสลง ภาษาที่แสดงอารมณ์และแสดงความรู้สึก และเป็นงานเขียนที่มีสัมพันธภาพกลมกลืนกันตลอดทั้งเรื่อง

รูปแบบการเขียน

สำหรับรูปแบบการเขียนนั้น มีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้นิยามเกี่ยวกับรูปแบบการเขียนไว้ต่างๆ ดังนี้

Nunan (1999, p. 291) ได้ให้ความหมายของรูปแบบการเขียนว่า คือวิธีการต่างๆ ที่ผู้เขียนใช้เพื่อนำผู้อ่านให้เข้าถึงประโยคใจความหลัก ซึ่งอาจเป็นการเขียนเพื่อเปรียบเทียบสิ่งที่ขัดแย้งกัน การเขียนเพื่อแสดงตัวอย่าง การเขียนเพื่ออธิบายความ การเขียนเพื่อให้คำจำกัดความ เพื่อช่วยให้ใจความในประโยคหลักมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

West (1996, p. 6) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเขียนไว้ 4 รูปแบบ ดังนี้

1. การเขียนเพื่อบอกรายละเอียด (Informative Writing) เป็นการเขียนทั่วไป มีจุดประสงค์เพื่ออธิบาย และให้รายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ มากกว่าที่จะโยงไปถึงความรู้สึกของการบรรยาย
2. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง (Narrative Writing) มีจุดประสงค์เพื่อบอกว่าสิ่งใดเกิดขึ้นได้อย่างไร

3. การเขียนบรรยาย (Descriptive Writing) มีจุดประสงค์เพื่อแสดงสิ่งต่างๆ ในมุมมองหรือตามความรู้สึกของผู้เขียน

4. การเขียนเชิญชวนหรือชักจูง (Persuasive Writing) มีจุดประสงค์เพื่อโน้มน้าวให้ผู้อ่านเปลี่ยนความคิดหรือเชื่อตามที่คุณเขียนนำเสนอ

Palmer, Hafner and Sharp (1994, pp. 91-96) กล่าวถึงรูปแบบการเขียนไว้ 6 รูปแบบ ดังนี้

1. การเขียนบันทึกส่วนตัว (Reflexive Writing) คือการเขียนที่เขียนไว้อ่านเอง เป็นการเขียนที่เรียบเรียงความคิด บันทึกเพื่อป้องกันการลืม โดยมากมักใช้เขียนในสิ่งที่ต้องการประโยชน์ใช้สอย เช่น บันทึกช่วยจำ จดการบ้าน จดหมายเลขโทรศัพท์ การเขียนบันทึกประจำวัน

2. การเขียนรายงานเหตุการณ์ (Documentative Writing) การเขียนประเภทนี้ไม่ต้องใช้ทักษะการเขียนที่ลึกซึ้ง เพราะเป็นการเขียนถึงสิ่งที่ได้พบเห็น เช่น การเขียนเล่าเหตุการณ์อุบัติเหตุ ในการเขียนแบบนี้ต้องให้ความสำคัญต่อการแยกข้อเท็จจริงออกจากความคิดเห็น และการสรุปความ การเขียนในลักษณะนี้รวมถึงการเขียนรายละเอียดในการกรอกใบสมัครต่างๆ การกรอกใบคำร้องเพื่อขอรับบริการ เป็นต้น

3. การเขียนแสดงความรู้สึก (Expressive Writing) การเขียนประเภทนี้เป็นการเขียนที่คนส่วนใหญ่ใช้สื่อสารกัน มีลักษณะคล้ายกับการเขียนข้อความที่เป็นบทสนทนา การเขียนแบบนี้มักให้ความรู้สึกว่าคุณเขียนรู้ว่าใครเป็นผู้อ่าน มักเป็นการเขียนที่เน้นความคิด ความรู้สึก แสดงทัศนคติ อารมณ์และประสบการณ์ของผู้เขียน ตัวอย่างการเขียนประเภทนี้ ได้แก่ การเขียนจดหมายส่วนตัว การเขียนบันทึกย่อ การเขียนบัตรอวยพรต่างๆ

4. การเขียนที่เป็นศิลปะ (Artistic Writing) คือการเขียนโคลงกลอน เรื่องสั้น เรื่องยาว การเขียนเรียงความ การเขียนในลักษณะนี้ต้องใช้ทักษะหลายอย่างที่ซับซ้อนกว่าการเขียนแบบอื่นๆ

5. การเขียนให้ข้อมูล (Informative Writing) เป็นการเขียนเพื่อให้ข้อมูล เช่น การเขียนรายงาน การเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนบันทึกช่วยจำ การเขียนบันทึกย่อ ผู้เขียนต้องรู้วิธีเขียนให้มีความชัดเจนและตรงประเด็น เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจว่าจะต้องทำอะไรบ้างจากการอ่านข้อมูลดังกล่าวนี้

6. การเขียนเพื่อโน้มน้าว (Persuasive Writing) เป็นการเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ สิ่งสำคัญคือผู้เขียนต้องคำนึงว่าใครคือผู้อ่าน งานเขียนประเภทนี้ได้แก่ การเขียนจดหมายร้องเรียน การเขียนข้อความโฆษณา การเขียนจดหมายสมัครงาน

Langan (1993, p. 163) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเขียน 4 ประเภท ดังนี้

1. การเขียนบรรยาย (Description) เป็นการเขียนบอกลักษณะสิ่งต่างๆ เน้นสิ่งที่มองเห็นได้และบรรยายไปตามสิ่งที่เห็นนั้น
2. การเขียนเล่าเรื่อง (Narration) เป็นการเล่าเรื่องในลักษณะต่างๆ มีการให้ข้อมูลภูมิหลังที่จำเป็นสำหรับการอ่านเรื่อง
3. การเขียนอธิบาย (Exposition) เป็นการเขียนอธิบาย ประกอบด้วย การเขียนแบบย่ออีก 6 ประเภท ดังนี้

- 3.1 การเขียนแสดงตัวอย่าง (Examples)
- 3.2 การเขียนแสดงขั้นตอนหรือกระบวนการ (Process)
- 3.3 การเขียนแสดงเหตุผล (Cause and Effect)
- 3.4 การเขียนเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง (Comparison and Contrast)
- 3.5 การเขียนให้คำจำกัดความ (Definition)
- 3.6 การเขียนแยกประเภท (Division and Classification)
4. การเขียนให้เหตุผลและโน้มน้าว (Argumentation and Persuasion) เป็นการเขียนให้เหตุผลเพื่อชักจูงและโน้มน้าวให้ผู้อ่านเห็นคล้อยตามความคิดของผู้เขียน

Smalley, Reutten and Kozyrev (2001, pp. 36-275) จัดรูปแบบการเขียนไว้ 9 หัวข้อ ซึ่งมีรายละเอียดคล้ายการจัดแบ่งรูปแบบการเขียนของแลงแกน ดังนี้

1. การเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narrative)
2. การเขียนแบบบรรยาย (Descriptive)
3. การเขียนอธิบาย (Expository)
4. การเขียนแบบแสดงตัวอย่าง (Example)
5. การเขียนเปรียบเทียบ (Comparison and Contrast)
6. การเขียนแบบแยกประเภท (Classification)
7. การเขียนแบบขั้นตอน (Process Analysis)
8. การเขียนแสดงเหตุผล (Cause and Effect)
9. การเขียนเพื่อโน้มน้าวชักจูง (Argumentative)

จะเห็นได้ว่า Smalley, Reutten and Kozyrev ไม่ได้จัดการเขียนอธิบายไว้เป็นหัวข้อใหญ่ แต่จัดให้มีความสำคัญเท่าเทียมกัน แต่ที่มีได้กล่าวถึงคือการเขียนแบบให้คำจำกัดความ

Trimmer (1995, pp. 105-117) แบ่งรูปแบบการเขียนไว้คล้ายคลึงกับของ Langan แต่แตกต่างที่ Trimmer ไม่ได้กล่าวถึงการเขียนแบบแสดงตัวอย่างและการเขียนแบบให้เหตุผล โนม่น้ำว

Ploeger (2000, pp. 237-409) จัดรูปแบบการเขียนไว้คล้ายคลึงกับของ Trimmer และ Langan แต่ได้เพิ่มการเขียนแบบแสดงตัวอย่างลงไปด้วย

Folse, Vokoun and Solomon (1999, pp. 78-142) ยังได้กล่าวถึงรูปแบบการเขียนเพิ่มเติมจากของผู้อื่นคือการเขียนแสดงแนวคิด (Opinion) ซึ่งเป็นการแสดงแนวคิดของผู้เขียนต่อเรื่องที่เขียน เป็นการเขียนตีความหรืออธิบายข้อเท็จจริง ซึ่งมักใช้เขียนเกี่ยวกับประเด็นที่มีการโต้แย้งที่ต้องการให้ผู้อ่านคิดและพิจารณาข้อโต้แย้งทั้งสองฝ่าย

McCuen and Winkler (1990, p. 305) ได้จัดรูปแบบการเขียนใกล้เคียงกับของหลายท่านที่กล่าวมาข้างต้น แต่แตกต่างอยู่บางส่วนคือได้จัดการเขียนแบบแสดงภาพจนไว้เป็นรูปแบบการเขียนอีกประเภทหนึ่งด้วย

จากเอกสารที่ได้ทบทวนข้างต้น จะเห็นได้ว่าการนำเสนอประเภทของงานเขียนหลายประเภท และประเภทงานเขียนที่มีการนำเสนอเหมือนกัน ประกอบด้วยงานเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narrative) การเขียนบรรยาย (Descriptive) การเขียนอธิบาย (Exposition) การเขียนแสดงตัวอย่าง (Example) การเขียนเปรียบเทียบ (Comparison and Contrast) การเขียนแยกประเภท (Classification) การเขียนแบบขั้นตอน (Process Analysis) การเขียนแสดงเหตุผล (Cause and Effect) และการเขียนเพื่อโน้มน้าวชักจูง (Argumentative) โดยที่รูปแบบการเขียนแต่ละประเภทมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งกล่าวได้ว่าการเขียนให้ประสบความสำเร็จนั้น ขึ้นอยู่กับการเลือกรูปแบบการเขียนที่มีความเหมาะสมกับเนื้อหาเป็นสำคัญ

การเขียนเชิงพรรณนา (Descriptive Writing)

เนื่องจากเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้เป็นงานเขียนเชิงพรรณนา ผู้วิจัยจึงขอนำเสนอประเด็นที่เกี่ยวกับการเขียนเชิงพรรณนาดังที่ได้มีการศึกษาโดยนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน ดังต่อไปนี้

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2554, หน้า 213) ได้นิยามการเขียนเชิงพรรณนาว่า เป็นการเขียนที่สอดแทรกอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียน เพื่อให้ผู้อ่านมีความรู้สึกคล้อยตามไปกับผู้เขียนโดยมีลักษณะของงานเขียนรูปแบบดังกล่าว ได้แก่

1. เป็นงานเขียนที่มีการเลือกใช้ถ้อยคำในการสื่อความหมาย แสดงอารมณ์ความรู้สึก
2. มีการเขียนใจความที่เน้นให้เกิดภาพพจน์ และเกิดความรู้สึกร่วมไปกับผู้เขียน
3. มีการใช้ภาพพจน์หรือการเปรียบเทียบอุปมา เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตาม

Pemberton (1996, P. 127) กล่าวว่า การเขียนพรรณนาหรือการบรรยายที่ดีมีลักษณะต่างๆ ได้แก่

1. สามารถสร้างภาพที่ชัดเจนและแน่นอนในใจผู้อ่าน
2. ให้อายละเอียดที่เพียงพอที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจแม้ว่าสิ่งที่กล่าวถึงนั้นจะมีความซับซ้อนหรืออาจไม่เป็นที่คุ้นเคยสำหรับผู้อ่าน
3. แสดงให้ผู้อ่านเห็นว่าต้องการสื่อถึงอะไร ไม่ใช่แค่ “บอกเล่า” แต่หมายถึงการพรรณนาหรือบรรยายให้ชัดเจนโดยเพิ่มรายละเอียดลงไป
4. มีการนำเสนออย่างเป็นระบบเพื่อให้ผู้อ่านสามารถวาดภาพขึ้นในใจได้อย่างถูกต้อง
5. สามารถพรรณนาหรือบรรยายโดยใช้รายละเอียดเฉพาะเจาะจงและชัดเจน สื่อถึงประสาทสัมผัสของผู้อ่านได้

Chutisilp and Poovatanasedj (1988, p. 113) ได้กล่าวถึงการเขียนพรรณนาว่าเป็นการเขียนชักจูงให้ผู้อ่านคล้อยตามในความคิดหรือความเชื่อของตน เป็นการเขียนเพื่อนำเสนอความคิดเห็น

Blum, Johnston and Shell (1985) กล่าวว่า การเขียนพรรณนาเป็นการเขียนบรรยายถึงบุคคล สถานที่หรือสิ่งของ อันสอดคล้องกับพจนานุกรมแสงหนุ่ม (2538, หน้า 70) ที่กล่าวว่า การเขียนพรรณนาประกอบด้วย การบรรยายสถานที่ (Places) และสิ่งของ (Objects/things)

จากความหมายของการเขียนพรรณนาข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การเขียนพรรณนาคือการเขียนบรรยายสิ่งต่างๆ ตามความรู้สึกของผู้เขียนและโน้มน้าวผู้อ่านให้มองเห็นภาพตามความรู้สึกของผู้เขียน ซึ่งผู้เขียนต้องระบุนายละเอียดในสิ่งที่เขียนให้ชัดเจน สร้างเนื้อหาให้มีความเชื่อมโยงและเฉพาะเจาะจงเพื่อสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้เขียนได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

การเชื่อมโยงความ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเชื่อมโยงความที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอประกอบด้วย ความหมายของการเชื่อมโยงความและลักษณะกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความหมายของการเชื่อมโยงความ

นักทฤษฎีและนักวิจัยหลายท่านได้ให้คำจำกัดความการเชื่อมโยงความในภาษาในประเด็นต่างๆ ดังนี้

Halliday and Hasan (1976, p. 18) ให้คำจำกัดความของการเชื่อมโยงความว่าเป็นประเภทกลุ่มคำที่มีความเป็นไปได้ที่จะพบในภาษาเพื่อทำให้เนื้อเรื่องมีความเกี่ยวเนื่องกัน และ

อ้างอิงใน El-Gazzar (2006, p. 10) ว่าการเชื่อมโยงความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในเชิงความหมายที่พบในเนื้อหา นอกจากนี้ Halliday and Hasan ยังได้นิยามเกี่ยวกับการเชื่อมโยงความจากทฤษฎีระดับความหมายของคำเอาไว้ด้วยว่า “เราสามารถอธิบายเกี่ยวกับการเชื่อมโยงความว่าเป็นแหล่งคำที่มีความหมายที่ใช้เชื่อมโยงประโยคต่างๆ ไว้ด้วยกัน”

Hinkel (2003, p. 279) ให้แนวความคิดเกี่ยวกับการเชื่อมโยงความว่า การเชื่อมโยงความเป็นการเชื่อมต่อกับความคิดของผู้พูดและผู้อ่านในภาษาพูดและภาษาเขียนให้เกิดเป็นหนึ่งบริบท คือการสร้างสรรคให้ข้อมูลเกิดความลื่นไหลและดำเนินไปในทิศทางเดียวกัน

Reid (1992, p. 81) กล่าวว่า การเชื่อมโยงความเปรียบเทียมนกลุ่มคำหรือวลีซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อถึงผู้อ่าน โดยกลุ่มคำหรือวลีเหล่านั้นช่วยให้ผู้อ่านรู้เกี่ยวกับสิ่งที่กำลังถูกกล่าวถึงว่ามีความเกี่ยวข้องกันกับสิ่งที่ได้กล่าวไปแล้ว หรือเกี่ยวข้องกันกับสิ่งที่กำลังจะถูกกล่าวถึงต่อไป

Richards, Platt and Platt (1987 อ้างอิงใน Al-Jarf, 2001, p. 2) ให้ความหมายของการเชื่อมโยงความว่า คือความสัมพันธ์ของคำศัพท์และ/หรือความสัมพันธ์ด้านไวยากรณ์ระหว่างส่วนประกอบที่แตกต่างกันในเรื่องหนึ่ง การเชื่อมโยงความอาจอยู่ภายในหรืออยู่ระหว่างประโยคแต่ละประโยคในเรื่องนั้น

Palmer (1999, pp. 65-66) กล่าวถึงการเชื่อมโยงความว่าเป็นวิธีที่ทำให้เกิดสัมพันธภาพภายในของงานเขียนผ่านการใช้กลไกทางภาษาศาสตร์อันหลากหลาย ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าผลผลิตในรูปแบบของบทความความเป็นผลมาจากการแสดงออกของกระบวนการการรู้คิดและการรับรู้ที่แตกต่างกัน กล่าวคือการเชื่อมโยงความมีพื้นฐานมาจากความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำและคำศัพท์

Crossley and McNamara (2010) นิยามการเชื่อมโยงความว่าเป็นการปรากฏอยู่หรือการไม่ปรากฏอยู่ของเนื้อหาที่ชัดเจนในบริบทๆ หนึ่ง ซึ่งช่วยให้ผู้อ่านสามารถปะติดปะต่อแนวคิดของบทความนั้นๆ ได้

จากความหมายของการเชื่อมโยงความในการเขียน สามารถสรุปได้ว่าการเชื่อมโยงความคือการเชื่อมโยงความคิดของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยใช้คำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายทางด้านไวยากรณ์ ซึ่งได้แก่ กลุ่มคำหรือวลีที่เชื่อมความภายในประโยคและระหว่างประโยค ตัวอย่างเช่น การอ้างอิง (References) การใช้คำเชื่อม (Conjunctions) การละและการแทนที่ (Ellipsis and Substitution) ตลอดจนการใช้คำศัพท์ในการเชื่อมโยงความ (Lexical cohesion) ตัวอย่างเช่น คำที่มีความหมายตรงข้าม (Antonym) คำที่มีความหมายคล้ายกัน (Synonym) เพื่อเชื่อมโยงเนื้อเรื่องให้

มีสัมพันธภาพ เกิดลำดับของประโยคซึ่งนำไปสู่เนื้อหาที่มีความหมายเป็นไปในทิศทางเดียวกันตลอดทั้งเรื่อง อันเป็นการสนับสนุนผู้อ่านให้สามารถเข้าใจและปะติดปะต่อเรื่องราวที่อ่านได้

ลักษณะกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ

มีผู้เชี่ยวชาญได้ทำการศึกษเกี่ยวกับลักษณะกลไกในการเชื่อมโยงความในงานเขียนในภาษาต่างประเทศ ได้แก่

Halliday and Hasan (1976) แบ่งการเชื่อมโยงความในภาษาอังกฤษออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. การอ้างอิงสิ่งเดียวกัน (Reference) เป็นการแสดงความสัมพันธ์ทางด้านความหมายของคำหรือวลี โดยใช้รูปภาษาอื่นอ้างถึงคำหรือวลีที่กล่าวไปแล้วหรือกำลังจะกล่าวถึง โดยรูปภาษาที่ใช้อ้างถึงนี้สามารถตีความได้จากบริบทภาษาว่าหมายถึงสิ่งเดียวกันกับรูปที่ถูกอ้างถึงภาษาว่าหมายถึงสิ่งเดียวกันกับรูปที่ถูกอ้างถึง รูปภาษาที่ใช้อ้างถึงสิ่งเดียวกัน แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1.1 บุรุษสรรพนาม (Personal Reference) คือการใช้คำแสดงบุรุษที่ 1 บุรุษที่ 2 และบุรุษที่ 3 ในข้อความ แบ่งออกเป็น 4 ประเภทย่อย ได้แก่

1.1.1 บุรุษสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน เช่น I, We, You, She, He, It, They เป็นต้น เช่นตัวอย่าง (1)

(1) If the buyer wants to look the condition of the property, he has to have another survey. ในประโยคบุรุษสรรพนามที่มีการอ้างอิงคือ the buyer และ he ซึ่งเป็นบุคคลเดียวกัน

1.1.2 บุรุษสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรม เช่น me, you, him, her, it, them เป็นต้น เช่นตัวอย่าง (2)

(2) John has moved to a new house. He had built it last year. ในประโยคข้างต้น บุรุษสรรพนามทำหน้าที่เป็นกรรมคือ it ซึ่งอ้างอิง a new house

1.1.3 บุรุษสรรพนามที่แสดงความเป็นเจ้าของ เช่น my, your, our, his, her, its, their เป็นต้น เช่นตัวอย่าง (3)

(3) John's house is beautiful. His wife must be delighted with it. ในประโยคข้างต้น บุรุษสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของคือ His (wife) ซึ่งอ้างอิงถึงภรรยาของ John ประธานในประโยคแรก

1.1.4 บุรุษสรรพนามที่แสดงการตอบแทนซึ่งกันและกัน เช่น each other และ one another เช่นตัวอย่าง (4)

(4) The girls saw **each other** in the mirror. จากประโยคนี้ each other เป็นบุรุษสรรพนามที่แสดงการตอบแทนซึ่งกันและกัน อ้างอิงคำนาม The girls

1.2 สรรพนามชี้เฉพาะ (Demonstrative Reference) คือการใช้การกระยะทั้งในแง่เวลาและระยะทางในการอ้างอิงถึงบุคคล สิ่งของ หรือสถานที่ เช่นตัวอย่าง (5)

(5) I like the lions and I like the polar bears. **These** are my favorites and **those** are my favorites, too. ในที่นี้ These หมายถึง lions และ those หมายถึง polar bears

1.3 สรรพนามเปรียบเทียบ (Comparative Reference) คือการใช้การเปรียบเทียบในแง่ความเหมือน ความคล้ายคลึง ความแตกต่าง ในด้านปริมาณหรือคุณภาพ เช่นตัวอย่าง (6)

(6) It is the **same** cat as the one we saw yesterday. ในที่นี้ same แสดงการเปรียบเทียบในแง่ความเหมือน

2. การแทนที่ (Substitution) เป็นการเชื่อมโยงความโดยใช้รูปภาษาที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์เหมือนหรือคล้ายกับรูปเดิม แบ่งได้ 3 ชนิด คือ

2.1 การแทนที่หน่วยนาม (Nominal Substitution) เช่นตัวอย่าง (7)

(7) **Gold**, a precious metal, is prized for two important characteristics. First of all, gold has a lustrous beauty that is resistant to corrosion. Therefore, it is suitable for **jewelry**, coins, and ornamental purposes. ในที่นี้ jewelry แทนที่คำนาม gold

2.2 การแทนที่หน่วยกริยา (Verbal Substitution) เช่นตัวอย่าง (8)

(8) The words didn't **come** the same as they used to **do**. ในที่นี้ do แทนที่คำกริยา come

2.3 การแทนที่หน่วยอนุภาค (Clausal Substitution) เช่นตัวอย่าง (9)

(9) Is **there going to be an earthquake**? – it says **so**. ในที่นี้ so แทนที่อนุภาค there going to be an earthquake

3. การละ (Ellipsis) คือการแสดงความสัมพันธ์ที่เกิดจากการแทนที่รูปภาษาหนึ่งด้วยการละหรือการไม่ปรากฏรูปภาษาใดๆ แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

3.1 การละหน่วยนาม (Nominal Ellipsis) เช่นตัวอย่าง (10)

(10) I'll ask my dad about the pens and whether he has any (Ø). ในที่นี้ หน่วยนามที่ถูกละคือ pens

3.2 การละหน่วยกริยา (Verbal Ellipsis) เช่นตัวอย่าง (11)

(11) A: Have you read much?

B: I am trying to (∅).

ในที่นี้หน่วยกริยาที่ถูกละคือ read much

3.3 การละหน่วยอนุพากย์ (Clausal Ellipsis) เช่นตัวอย่าง (12)

(12) A: Are you alright?

B: Yes(∅).

ในที่นี้หน่วยอนุพากย์ที่ถูกละคือ I am alright.

อ้างอิง <http://linguistics.usask.ca>

4. การเชื่อม (Conjunction) คือ การแสดงความสัมพันธ์ทางความหมายของประโยค หรือข้อความที่ปรากฏต่อเนื่องกันมี 4 ประเภท คือ

4.1 การคล้อยตามกัน (Additive) เช่นตัวอย่าง (13)

(13) He walked into the room **and** sat on the sofa. ในประโยคนี้นำสันธาน and แสดงความเชื่อมความแบบคล้อยตามกันระหว่างคำกริยา walked และ sat

4.2 การขัดแย้งกัน (Adversative) เช่นตัวอย่าง (14)

(14) She was late, **still** she was not punished. ในประโยคนี้นำสันธาน still แสดงความสัมพันธ์แบบขัดแย้งกันระหว่างเหตุการณ์ทั้งสองเหตุการณ์

อ้างอิง <http://www.englishpractice.com>

4.3 การแสดงเหตุผล (Causal) เช่นตัวอย่าง (15)

(15) I will skip it over, **for** nobody will have doubt on this. จากประโยคนี้นำสันธาน for แสดงความสัมพันธ์แบบเป็นเหตุเป็นผลกันระหว่างเหตุการณ์สองเหตุการณ์

อ้างอิง <http://english.stackexchange.com>

4.4 การแสดงเวลา (Temporal) เช่นตัวอย่าง (16)

(16) **While** my mother was cleaning the floor, my brother was playing his toys. ในประโยคข้างต้นมีการแสดงความสัมพันธ์แบบเชื่อมโยงเวลาโดยใช้คำสันธาน While

อ้างอิง <http://www.grammarbank.com>

5. การเชื่อมโยงคำ (Lexical Cohesion) คือการแสดงความสัมพันธ์โดยการใช้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องมี 2 ชนิด คือ

5.1 การซ้ำ (Reiteration) คือการใช้คำศัพท์รูปเดิมทั้งหมด หรือซ้ำเฉพาะบางส่วน หรือเป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน หรือเป็นคำที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน เช่นตัวอย่าง (17)

(17) There's a boy climbing that tree. **The boy's** going to fall if he does not take care. ในที่นี้มีการใช้การซ้ำคำนาม คือ the boy

อ้างอิง <http://www.slideshare.net/cupidlucid/lexical-cohesion-presentation>

5.2 การใช้คำเข้าชุดกัน (Collocation) คือการใช้คำที่มีความเกี่ยวพันกันทางความหมายที่มักปรากฏร่วมกัน อาจเป็นคำที่เข้าชุดอยู่ในกลุ่มเดียวกัน หรือเป็นส่วนย่อยของส่วนใหญ่หรือเป็นคำที่มีความหมายตรงข้าม เช่นตัวอย่าง (18)

(18) She **placed** her keys **gently** on the table and sat down. ในที่นี้คำเข้าชุดกัน ประกอบด้วย คำกริยา (placed)+คำกริยาวิเศษณ์ (gently)

อ้างอิง <https://www.englishclub.com/vocabulary/collocations-samples.htm>

Beaugrande and Dressler (1981) ได้แบ่งกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความออกเป็น 7 ประเภท ได้แก่

1. การซ้ำ (Recurrence) เป็นการใช้นิพจน์ภาษาเดิมทั้งหมดซ้ำอีกครั้ง โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปภาษาอย่างใดเลย เช่นตัวอย่าง (19)

(19) Hardcastle: **He first summoned the garrison—**

Marlow: Don't you think the ventred'or waistcoat will do with the plain brown?

Hardcastle: **He first summoned the garrison,** which might consist of about five thousand men—(Goldsmith 1773: 23)

จากตัวอย่างดังกล่าว มีการกล่าวซ้ำประโยคเดิมทั้งหมดโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างใด

2. การซ้ำบางส่วน (Partial Recurrence) เป็นการใช้นิพจน์ภาษาที่มีรูปหรือองค์ประกอบพื้นฐานเหมือนกันแต่ใช้คำคนละประเภทกัน เช่นตัวอย่าง (20)

(20) **Governments** are instituted among Men, deriving their just powers from the consent of the **governed**. จากตัวอย่างนี้การซ้ำคำบางส่วนในประโยคนี้คือ Government และ governed

3. การซ้ำโครงสร้าง (Pararellism) คือ การใช้รูปแบบโครงสร้างภาษาเหมือนกัน แต่ใช้รูปภาษาต่างกัน เช่นตัวอย่าง (21)

(21) He has plundered our seas, ravaged our coasts, burnt our towns. จากตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำรูปแบบโครงสร้างภาษาที่เหมือนกัน

4. การซ้ำความหมาย (Paraphrase) คือ การกล่าวซ้ำเนื้อหาหรือความหมายเดิมที่ได้กล่าวถึงแล้ว โดยใช้คำหรือสำนวนที่ต่างกันไป เช่นตัวอย่าง (22)

(22) I had never seen a murderer, the decent symbol which indemnifies the taker of a life. จากประโยคนี้นี้มีการซ้ำคำที่มีความหมายเดียวกันโดยใช้คำหรือสำนวนที่แตกต่างออกไปจากคำที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว

อ้างอิง <http://beaugrande.com/Intro1981Four.htm>

5. การใช้รูปแทน (Pro-form) การใช้รูปแทนเป็นการแทนที่รูปหรือหน่วยทางภาษาด้วยรูปภาษาที่สั้นกว่าแต่ไม่มีความหมายที่ชัดเจนในตัวเอง เป็นวิธีการที่ผู้ใช้ภาษานิยมใช้ในกรณีที่ต้องการเนื้อหาหรือความหมายของรูปแทนนั้นยังคงแจ่มชัดโดยไม่ต้องกล่าวถึงรูปภาษาเต็ม

รูปแทนที่ แทนรูปภาษาที่ปรากฏนำมาข้างหน้า เรียกว่า รูปแทนตาม (Anaphora)

รูปแทนที่ แทนรูปภาษาที่ปรากฏตามมาข้างหลัง เรียกว่า รูปแทนนำ (Cataphora)

การใช้รูปแทนมี 3 ประเภทย่อย คือ

5.1 รูปแทนนาม (Pronoun) เช่นตัวอย่าง (23)

(23) Too scared to buy before they sell, some homeowners aim for a trade. จากตัวอย่างแสดงให้เห็นการใช้คำสรรพนาม they เป็นรูปแทนนำคำนาม some homeowners

อ้างอิง <http://grammar.about.com/od/c/g/cataphoraterm.htm>

5.2 รูปแทนกริยา (Pro-verb) เช่นตัวอย่าง (24)

(24) If John is not going to school, then I won't do it either. จากตัวอย่างแสดงให้เห็นการใช้คำกริยา do เป็นรูปแทนตามคำกริยา going

5.3 รูปแทนส่วนเติมเต็ม (Pro-complement) เช่นตัวอย่าง (25) และ (26)

(25) Few of the children ate their ice-cream. They ate the strawberry flavour first.

(26) Few of the children ate their ice-cream. They threw it around the room instead. ในที่นี้ They ในตัวอย่าง (25) แทนเด็กๆที่กำลังกินไอศกรีม (the children who are eating the ice-cream) ในขณะที่ตัวอย่าง (26) They แทนเด็กๆที่ไม่ได้กำลังกินไอศกรีม (the children who are not eating ice-cream)

อ้างอิง <http://hkotek.com/Kotek%20-%20Resolving%20complement%20anaphora.pdf>

6. การละ (Ellipsis) คือการใช้รูปแทนซึ่งไม่ปรากฏรูป สามารถละได้ทั้งหน่วยนามและหน่วยกริยา

7. การใช้คำเชื่อม (Conjunction) คือการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์หรือสถานการณ์ในประโยคที่เรียงต่อเนื่องกัน มี 4 แบบ คือ

7.1 การเชื่อมแบบคล้ายตาม (Conjunction) ใช้เชื่อมเหตุการณ์ที่มีสถานะตัดเทียมกัน เช่น and, more, moreover, also, in addition, besides, furthermore เป็นต้น

7.2 การเชื่อมแบบให้เลือกร (Disjunction) ใช้เชื่อมเหตุการณ์ที่มีสถานะต้องเลือกได้แก่ or

7.3 การเชื่อมแบบขัดแย้ง (Contra junction) ใช้เชื่อมเหตุการณ์ที่มีสถานะตัดเทียมกันแต่ไม่สอดคล้องไปในทำนองเดียวกัน คำเชื่อมประเภทนี้ทำหน้าที่เป็นตัวบ่งชี้ความขัดแย้งของเหตุการณ์ที่ไม่เป็นเช่นที่กล่าวไปแล้วเช่น but, although, despite, however เป็นต้น

7.4 การเชื่อมอนุพากย์ (Subordination) ใช้เชื่อมอนุพากย์เพื่อแสดงความเกี่ยวพันว่าสถานการณ์หนึ่งขึ้นอยู่กับอีกสถานการณ์หนึ่งให้ปรากฏอย่างชัดเจน คำเชื่อมประเภทนี้ได้แก่ because, as, therefore, so, while, thus, since, when เป็นต้น กล่าวคืออาจเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเหตุผล เวลาและเงื่อนไข

จากทฤษฎีของผู้เชี่ยวชาญทั้งสองคน ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวคิดของ Halliday and Hasan มาเป็นกรอบในการทำวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งจะวิเคราะห์การใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ การอ้างอิงสิ่งเดียวกัน (Reference), การแทนที่ (Substitution), การละ (Ellipsis), การเชื่อม (Conjunction) และการเชื่อมโยงคำ (Lexical Cohesion) โดยจะมีการนำเสนอผลการวิจัยในบทที่ 4

การเขียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

มีนักวิจัยหลายท่าน ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ ดังนี้

Kim (2002, pp. 27-36) กล่าวว่าด้วยความที่สังคมโลกทุกวันนี้มีความใกล้ชิดกันมากขึ้น บทบาทของภาษาอังกฤษก็ยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้นเช่นกัน ด้วยภาษาอังกฤษเป็นภาษาธุรกิจระดับนานาชาติ และพบได้ทั่วไปในสื่อและการขนส่งต่างๆ จึงอาจกล่าวได้ว่าการเน้นการสอนภาษาอังกฤษกำลังกลายเป็นส่วนสำคัญของการศึกษาในหลายประเทศทั่วโลก แต่อย่างไรก็ตาม การสนับสนุนการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสอนนั้นยังไม่เพียงพอ หากยังต้องใช้ภาษาเพื่อให้อาจารย์บริบททางวัฒนธรรมระหว่างกัน รวมถึงการสื่อสารในภาษาดังกล่าวด้วย ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจึงไม่ควรถูกจำกัดเฉพาะทักษะในทางภาษาศาสตร์ แต่ยังต้องรวมถึงการขยายองค์ความรู้ภาษาสู่การหลอมรวมความเข้าใจและตระหนักรู้ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันด้วย

Rinnert and Kobayashi (2009, pp. 23-48) กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมในการเขียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนที่ชี้ให้เห็นธรรมชาติของการเขียน ผู้เรียนไม่เพียงแต่ได้รับผลกระทบจากภาษาแม่ บริบททางด้านการศึกษายังผลักดันให้พวกเขาเรียนรู้ที่จะเขียน โดยงานเขียนเหล่านั้นจะมีลักษณะเฉพาะเจาะจงทางด้านวัฒนธรรมและสังคม รวมถึงความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์และถ้อยคำต่างๆ ที่ส่งผลต่อวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการผลิตงานเขียนชิ้นหนึ่งออกมา เป็นที่ทราบกันดีว่าประสบการณ์และการเรียนการสอนภาษาที่ 1 มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการเขียนของผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากหลายสิบปีที่ผ่านมา มีนักวิจัยจำนวนไม่น้อยที่ได้ศึกษาประสิทธิภาพของการเรียนการสอนดังกล่าว ซึ่งงานวิจัยเหล่านั้นต่อมาค่อยเริ่มปรากฏผลภายใต้อิทธิพลของทฤษฎีการเขียนภาษาที่สอง รวมถึง โวหารภาษาศาสตร์เชิงเปรียบเทียบ แนวคิดว่าด้วยกระบวนการเชิงรู้คิด (cognitive-process approaches) ทฤษฎีเกี่ยวกับประเภทงานเขียน ตลอดจนทฤษฎีสังคมเชิงพุทธิปัญญา (sociocognitive theory)

และจากการปรากฏขึ้นของทฤษฎีทั้งหลาย ทำให้มีการทดลองและศึกษาในระดับที่ใหญ่ไปสู่กรณีศึกษารูปแบบต่างๆ บนพื้นฐานของข้อมูลที่มีความหลากหลาย ตลอดจนการสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งผลของการศึกษาได้มุ่งเน้นไปยังมิติในการเขียนภาษาที่สองที่แสดงให้เห็นความรู้ซึ่งผู้เรียนได้เรียนรู้มา ผ่านการศึกษาลักษณะงานเขียนที่พวกเขาผลิต และบริบททางสังคมวัฒนธรรมที่พบในงานเขียน การวิจัยเหล่านี้ยังเน้นศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเขียนในภาษาที่แม่กับภาษาที่สองถึงแนวโน้มในการเปลี่ยนผ่านประสบการณ์และการฝึกฝนการเขียน

ภายใต้การเปลี่ยนแปลงบริบททางด้านวัฒนธรรมและสังคม ซึ่งในที่นี้ ไม่ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการในการเขียนทั้งในการวางแผนและการทบทวนการเขียนแต่อย่างใด แต่เพื่อต้องการศึกษาวิธีการที่ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นตอบสนองต่อโจทย์การเขียนทั้งในภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษว่ามีลักษณะอย่างไร ซึ่งตามกรอบแนวคิด ผู้เขียนแต่ละคนที่มีทางเลือกในเชิงโวหารและภาษาศาสตร์ จะสร้างงานเขียนตามกระบวนการ อันสะท้อนความคิด สำนวน ความมีเอกลักษณ์เฉพาะตนซึ่งสั่งสมจากประสบการณ์ของผู้เขียนเอง และจากทฤษฎีสังคมเชิงพุทธิปัญญา การศึกษาเหล่านี้ยังได้ชี้ให้เห็นตัวเลือกในการใช้สำนวนโวหารระดับเล็กจนถึงระดับใหญ่ทั้งในโครงสร้างงานเขียนในภาษาแม่และภาษาที่สอง และในความสัมพันธ์ว่าด้วยการเรียนรู้เกี่ยวกับความสามารถในการเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ไม่เพียงแต่นำมาซึ่งการศึกษาผลกระทบของภาษาแม่ที่มีต่อภาษาที่สองแต่ยังรวมถึงภาษาที่สองที่มีผลต่อภาษาแม่ด้วย

Ahmed (2010, pp. 211-221) กล่าวว่า การเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เป็นกระบวนการการเขียนที่มีลักษณะหลายมิติอันส่งผลมาจากความรู้ทางภาษาศาสตร์และตัวแปรทางด้านบริบทได้แก่ ตัวแปรเกี่ยวกับศักยภาพทางภาษาศาสตร์ในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การเรียนการสอนจิตวิทยา วัฒนธรรมและการเมืองของสังคมนั้นๆ

การเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มักได้รับการพิจารณาว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการเรียนและการสอน โดยการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีประโยชน์ใน 2 ลักษณะ ดังนี้ เป็นการเขียนที่ผลักดันให้เกิดความคิดแก่ผู้เรียน เกิดการจัดการแนวความคิด พัฒนาขีดความสามารถในการสรุป วิเคราะห์และวิจารณ์ อีกประการหนึ่งคือ เป็นการสร้างความแข็งแกร่งในการเรียนรู้ของผู้เรียน พัฒนาความคิดและสามารถให้ผลสะท้อนกลับที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

ในความเชื่อมโยงกันกับการวิจัยปัจจุบัน พบว่าการเขียนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นชาวอียิปต์ เพราะการเขียนดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนซึ่งเป็นครูผู้สอนเข้าใจทักษะการศึกษาขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการทำความเข้าใจในสิ่งที่พวกเขากำลังเรียน และสามารถแสดงออกมาเป็นภาษาของพวกเขาได้และนั่นเป็นการส่งเสริมให้พวกเขาสามารถเรียนรู้ได้โดยไม่ต้องท่องจำ เปลี่ยนการท่องจำและการลอกเลียนแบบซึ่งพบได้บ่อยให้เป็นทฤษฎี การเรียนการสอน นอกจากนี้ ความสามารถในการเขียนยังช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการสอบ เช่นเดียวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนซึ่งเป็นครูผู้สอนเป็นครูที่ประสบความสำเร็จและกลายเป็นนักวิจัยที่มีความสามารถในอนาคตด้วย

Shoonen (2010, pp. 31-79) ได้กล่าวว่าจากการวิเคราะห์การเปรียบเทียบโครงสร้าง แสดงให้เห็นว่าการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น มีความสัมพันธ์อย่างเข้มแข็งกัน กับความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ ตลอดจนความลื่นไหลทางภาษาศาสตร์มากกว่าการเขียนใน ภาษาที่ 1 และจากการตรวจสอบผู้เรียนที่เรียนมานานกว่าสองปี พบว่าศักยภาพในการเขียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของผู้เรียนมีการพัฒนาขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเทียบกับ ศักยภาพในการเขียนภาษาที่ 1 ยิ่งไปกว่านั้น จากการทดลองเกี่ยวกับศักยภาพการเขียนภาษาที่ 1 และการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ พบว่าความสัมพันธ์ที่เหนียวแน่นระหว่าง โครงสร้างทั้งสองลักษณะ ยังมีความรู้ที่ผู้เรียนรู้คิดได้ด้วยตนเองและความรู้ทั่วไปอยู่ระหว่าง ความสัมพันธ์ดังกล่าวด้วย

การเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้เขียนมักนำศักยภาพและประสบการณ์ ในการเขียนภาษาที่ 1 มาใช้ ซึ่งนั่นทำให้เกิดความยุ่งยากมากยิ่งขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น ผู้เขียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยทั่วไป มีพัฒนาการในการใช้ทรัพยากรทางด้าน ภาษาศาสตร์ได้น้อยกว่าการนำมาใช้ในภาษาที่ 1 และมีความรู้ภาษาที่สองที่แตกต่างกัน จากตัว แปรดังกล่าวนี้ ทำให้กลุ่มผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศกลุ่มหนึ่งผลิตงานที่ไม่ สอดคล้องเป็นเนื้อเดียวกันได้เช่นเดียวกับงานเขียนในภาษาของตนเอง ตัวอย่างเช่น มีการนำ ความรู้ทางด้านไวยากรณ์และคำศัพท์มาใช้ในการเขียนในภาษาต่างประเทศ ซึ่งพบว่าไม่มี ประโยชน์แต่อย่างใด นอกจากนี้ กลวิธีในการเขียนยังมีความแตกต่างกันโดยผู้เขียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศจะใช้กระบวนการในการเขียนน้อยกว่าในการเขียนภาษาแม่ รวมทั้งพบว่า เมื่อเปรียบเทียบเนื้อหาแล้วมีแนวโน้มว่างานเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจะสั้นกว่า ใช้เวลามากกว่า แต่กลับพบข้อผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์และการใช้คำศัพท์มากกว่างานเขียนใน ภาษาแม่ ซึ่งในการเขียนในภาษาแม่ ข้อผิดพลาดในการเขียนจะพบได้น้อยลงในกลุ่มวัยรุ่นและ ผู้เขียนที่เป็นผู้ใหญ่ ในขณะที่การเขียนในภาษาที่สองข้อผิดพลาดที่พบบนนั้นจะเกี่ยวข้องกับ กระบวนการความรู้ในด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งนับว่าเป็นความรู้สำคัญอันเป็นหัวใจของการเขียนใน ระดับที่สูงขึ้นไป

Watcharapunyawong and Usaha (2013, pp.67-78) กล่าวว่าในบรรดาทักษะ ทางด้านภาษาอังกฤษ การเขียนนับเป็นทักษะที่ยากที่สุดสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทยซึ่งภาษาอังกฤษถูกสอนเป็นรายวิชาบังคับใน มหาวิทยาลัย ซึ่งจำเป็นต้องใช้ความรู้ทั้งทางด้านโครงสร้างประโยคและความหมาย จึงกล่าวได้ว่า ผู้เรียนที่ขาดความรู้ทั้งสองด้านหรือมีความรู้อยู่ในวงจำกัด ย่อมผลิตงานเขียนออกมาได้ไม่เป็นไป

ตามมาตรฐานของการเขียนในภาษาที่สอง เช่นเดียวกับการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศที่ถือว่าเป็นเรื่องยาก เนื่องจากความหลากหลายของศักยภาพของผู้สอนเอง ที่จำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถในการเขียนที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ มีความสมบูรณ์และ กลมกลืนของเนื้อหาความรู้ในการใช้คำศัพท์ ตลอดจนความสามารถในการให้ข้อเสนอแนะ แก่ผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทด้านการศึกษาของไทย ความสำคัญ ของการเขียนมีแนวโน้มเพิ่มสูงเนื่องจากการสอนการเขียนในมหาวิทยาลัย ทั้งเป็นรายวิชาบังคับ และรายวิชาเลือกเสรีทำให้มีความพยายามที่จะช่วยผู้เรียนชาวไทยมีทักษะเขียนที่ดีขึ้น และการที่ จะเป็นผู้เขียนภาษาอังกฤษได้นั้น ผู้เรียนต้องอุทิศเวลาและความพยายามอย่างยิ่งที่จะฝึกฝนการ เขียนได้อย่างต่อเนื่องซึ่งบ่อยครั้งผู้เรียนเกิดความกดดันและในที่สุดประสบกับความล้มเหลวที่จะ ผลิตงานเขียนที่ได้ออกมา เช่นเดียวกับผู้สอนที่ไม่มีความสุขในการตรวจงานจำนวนมากดังกล่าว เหล่านี้คือปัญหาที่จำเป็นต้องมีการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

นอกเหนือไปจากปัญหาที่เกิดจากการพัฒนาการเรียนการสอนทักษะการเขียน พบว่า การแทรกแซงของภาษาแม่ในการเขียนภาษาอังกฤษยังนับเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างยิ่งในกลุ่ม ผู้เรียนชาวไทยซึ่งข้อผิดพลาดที่พบบ่อยส่วนใหญ่เกิดจากการขาดความรู้ทางด้านโครงสร้าง ประโยค ศักยภาพในการใช้คำศัพท์และไวยากรณ์มีจำกัด อันมีผลมาจากกระบวนการเขียนในภาษา แม่ที่ถูกถ่ายทอดสู่งานเขียนในภาษาต่างประเทศ

กล่าวโดยสรุป การสอนการเขียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศนั้น มีมานาน หลายทศวรรษแล้วในกลุ่มประเทศผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งกลุ่มผู้เรียนมีความ คาดหวังในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การเรียน การสอบเพื่อได้รับโอกาสและ ความก้าวหน้าในการทำงาน ตลอดจนเพื่อให้สามารถเข้าใจบริบทของสังคมโลกโดยมีภาษาอังกฤษ เป็นเครื่องมือ แต่อย่างไรก็ตามกลับพบปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งมีสาเหตุมา จากทั้งผู้เรียนและครูผู้สอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนการเขียนระดับอุดมศึกษาซึ่งส่วน ใหญ่มีการบรรจุหลักสูตรการเขียนภาษาอังกฤษเป็นรายวิชาบังคับและรายวิชาเลือกเสรี นอกจากนี้ จากงานวิจัยต่างๆ ยังแสดงให้เห็นว่าในการเขียนภาษาอังกฤษให้เกิดผลสัมฤทธิ์ไม่เพียงแต่ผู้เรียน จะต้องมีความรู้ในทางด้านภาษาศาสตร์ ไวยากรณ์ และคำศัพท์ แต่ยังต้องมีความเข้าใจบริบททาง สังคมวัฒนธรรมของภาษาดังกล่าวด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มีผู้เชี่ยวชาญทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศหลายท่านได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียน ดังมีงานที่ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนไว้ ดังต่อไปนี้

งานวิจัยภายในประเทศ

Petchprasert (2013, pp. 19-33) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ (Cohesive markers) ที่พบจากงานเขียนเรียงความในภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 ในประเด็นการแปลกับงานเขียนแบบตรง (Direct composition) โดยได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบอัตราความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาชาวไทยสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษจำนวน 10 คน โดยนักศึกษาจะได้รับคำสั่งให้เขียนเรียงความ 2 หัวข้อ โดยหัวข้อแรกเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในเวลา 30 นาที และหัวข้อที่สองนักศึกษาได้รับคำสั่งให้แปลเรียงความจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ภายในเวลา 60 นาที สำหรับวัตถุประสงค์ในการวิจัยคือ เพื่อศึกษาความเหมือนและความแตกต่างแบบเฉพาะเจาะจงในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียน ซึ่งผลจากการวิจัยพบว่า ในงานเขียนแบบตรง นักศึกษามีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความบ่อยครั้งอย่างมีนัยยะสำคัญ ได้แก่ บุรุษสรรพนาม (Personal reference) และสรรพนามชี้เฉพาะ (Demonstratives) ซึ่งพบมากกว่าในงานแปล สำหรับกลไกประเภทอื่น พบว่านักศึกษามีการใช้คำศัพท์ในการเชื่อมโยงความที่ใช้บ่อยคือ การใช้คำซ้ำ (Repetition) และการใช้คำจากกลุ่ม (Superordinate) นอกจากนี้ทั้งในงานเขียนแบบตรงและงานแปล ยังพบการใช้คำเชื่อม (Conjunction) ที่มีการใช้บ่อย ได้แก่ and และ but อย่างไรก็ตามจากผลการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่านักศึกษายังมีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในวงจำกัด ไม่มีความหลากหลายโดยเฉพาะในงานเขียนแบบตรงเมื่อมีการเปรียบเทียบกับงานแปล และเมื่อวิเคราะห์ปัญหาที่พบในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ พบว่านักศึกษามีการใช้กลไกทางภาษาประเภทคำศัพท์โดยใช้การซ้ำมากเกินไป นอกจากนี้ยังพบปัญหาในการใช้คำเชื่อมผิด การอ้างอิงและคำเชื่อมบ่อยมากจนเกินไป

Puangsuwan, Kaweera and Chairinkum (2013, pp. 45-55) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเชื่อมโยงความในงานเขียนเชิงโต้แย้งของนิสิตระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยพะเยา เพื่อวิเคราะห์ความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้ง 5 ประเภท ตลอดจนเพื่อตรวจสอบว่ากลไกประเภทใดที่มีการใช้บ่อยที่สุด สำหรับเครื่องมือในการวิจัยคือ งานเขียนเรียงความเชิงโต้แย้ง จำนวน 12 ชิ้น จากกลุ่มนิสิตตัวอย่างจำนวน 12 คน ซึ่งผลการวิจัยพบว่าในจำนวนกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยง

ความในงานเขียนทั้ง 5 ประเภท มีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความเรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อย ได้แก่ การเชื่อมโยงโดยใช้คำศัพท์ การอ้างอิงและการใช้คำเชื่อม โดยพบว่ากลไกในการเชื่อมโยงความด้วยวิธีการแทนที่และการละมีการใช้น้อยมาก เนื่องจากเป็นกลไกที่พบบ่อยในภาษาพูด

Prommas (2011, pp. 1-16) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการใช้คำเชื่อมโยงความ (Discourse connectors) ในงานเขียนเชิงโต้แย้ง (Argumentative) เปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาชาวไทยซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศกับเจ้าของภาษา โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาการใช้คำเชื่อมโยงความที่พบบ่อยในงานเขียนของนักศึกษาชาวไทยและเจ้าของภาษา ศึกษาความเหมือนและความแตกต่างในการใช้คำเชื่อมโยงความ เน้นเปรียบเทียบคำเชื่อมโยงความที่พบบ่อย หน้าที่และการกระจายการใช้คำเชื่อมโยงความในประโยค รวมทั้งเพื่อศึกษาปัญหาที่พบในงานเขียนของนักศึกษาชาวไทย สำหรับงานเขียนเชิงโต้แย้งที่คัดมาวิเคราะห์มีจำนวน 44 ชิ้น จากนักศึกษาไทยชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา และเรียงความของเจ้าของภาษาจากมหาวิทยาลัยมิชิแกน โดยดึงมาจาก Louvain Corpus of Native English Essays (LOCNESS) ซึ่งผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาพบว่า คำเชื่อมโยงความที่พบบ่อยในงานเขียนของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม คือ and, but, because และ for example สำหรับการศึกษาคความเหมือนและความแตกต่างในการใช้คำเชื่อมโยงความในงานเขียนของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง พบว่าเจ้าของภาษาใช้ and นำหน้าข้อความที่มีความสัมพันธ์คล้ายตามกัน ข้อความที่เป็นเหตุเป็นผล ข้อความที่เกี่ยวกับกาลหรือเหตุการณ์ และข้อความที่แสดงความสัมพันธ์เชิงขัดแย้ง ซึ่งนักศึกษาไทยพบการใช้ and ในการแสดงความสัมพันธ์ 3 แบบแรกเท่านั้น ส่วนการใช้ but พบว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มใช้ but เพื่อเชื่อมข้อความที่มีความขัดแย้งของข้อเท็จจริง เชื่อมข้อความที่มีความขัดแย้งทางความคิด เชื่อมข้อความที่มีการยอมรับในข้อขัดแย้ง และเชื่อมข้อความเพิ่มเติมที่คล้ายตามกัน การใช้ because พบว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มใช้คำเชื่อมโยงความเหมือนกันคือ เพื่อแสดงความสัมพันธ์ของข้อความที่เป็นเหตุเป็นผลกัน และสำหรับการใช้ for example พบว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มใช้คำเชื่อมโยงความดังกล่าวเพื่อยกตัวอย่างขยายความประโยคข้างหน้า และเมื่อพิจารณาการกระจายการใช้คำเชื่อมโยงความที่พบบ่อยที่สุดเรียงตามลำดับ พบว่านักศึกษาชาวไทยและเจ้าของภาษาส่วนใหญ่ใช้คำเชื่อมโยงความแบบกริยาวิเศษณ์ คำเชื่อมประโยคอิสระ และคำเชื่อมประโยคหลักกับประโยครองตามลำดับ โดยที่นักศึกษาชาวไทยใช้คำกริยาวิเศษณ์ตั้งต้นประโยคเพียงอย่างเดียวในขณะที่เจ้าของภาษาใช้คำกริยาวิเศษณ์ทั้งในตำแหน่งต้น ตำแหน่ง

กลางและตำแหน่งปลาย และจากการศึกษาปัญหาที่พบในงานเขียนของนักศึกษาชาวไทย พบว่า นักศึกษาไทยยังมีปัญหาในการใช้คำเชื่อมโยงความ เช่น but และ because มากจนเกินไป ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากอิทธิพลของภาษาแม่

Tangkiengsirisin (2010, pp.1-30) ได้ทำการวิจัยห้วงข้อการสนับสนุนการเชื่อมโยงความในงานเขียนเชิงอธิบายของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในประเทศไทย โดยสำรวจผลสะท้อนกลับแบบลายลักษณ์อักษรของผู้สอนและการปรับปรุงงานเขียนของนักศึกษาเกี่ยวกับการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนซึ่งคำถามสำคัญของการศึกษาคือ ผลสะท้อนกลับแบบลายลักษณ์อักษรของผู้สอนช่วยยกระดับการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเชิงอธิบายของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างภายหลังสิ้นสุดหลักสูตรการเขียนใช่หรือไม่ สำหรับประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ (English for Careers Program) ของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 60 คน ซึ่งกำลังศึกษาในรายวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน (Writing Skill Development) โดยกลุ่มประชากรถูกแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน กลุ่มแรกเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนและสอดแทรกเนื้อหา มีการฝึกปฏิบัติและได้รับผลสะท้อนกลับแบบลายลักษณ์อักษรจากผู้สอน ในขณะที่อีกกลุ่มมีการสอนและสอดแทรกเนื้อหา ให้ฝึกปฏิบัติแต่ไม่ได้รับผลสะท้อนกลับแบบลายลักษณ์อักษรจากผู้สอน ซึ่งผลสะท้อนกลับของผู้สอนประกอบด้วย การแก้ไขข้อผิดพลาดรวมถึงการให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงการเขียน โดยทั้งสองกลุ่มต้องทดสอบการเขียนทั้งก่อนเรียน (pre-test) และหลังเรียน (Post-test) ซึ่งผลจากการศึกษาพบว่าแม้ว่ากลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความจะมีประโยชน์ในการช่วยให้งานเขียนมีความเกี่ยวเนื่องกันก็ตาม แต่นั่นไม่ได้หมายความว่ากลไกดังกล่าวจะสามารถชี้วัดคุณภาพงานเขียนโดยรวมได้ นอกจากนี้ผู้สอนควรให้ผลสะท้อนกลับแบบลายลักษณ์อักษรแก่นักศึกษาเป็นรายบุคคล เพื่อให้ตรงกับความต้องการและช่วยแก้ปัญหาเฉพาะประเด็นของนักศึกษาแต่ละคนได้ ซึ่งการให้ผลสะท้อนกลับแบบลายลักษณ์อักษรของผู้สอน มีส่วนสำคัญในการเพิ่มการรับรู้เกี่ยวกับการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในการเขียนในภาษาที่สอง

Pongsiriwet (2001, pp. 5-113) ได้ศึกษาวิจัยการเขียนในภาษาที่สองเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความถูกต้องทางด้านไวยากรณ์ รูปแบบวาทกรรม (Discourse Features) และคุณภาพของงานเขียนดังกล่าว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจประเภทข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่พบบ่อยในงานเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการให้คะแนนความถูกต้องด้านไวยากรณ์ กับรูปแบบวาทกรรมที่พบ

ในงานเขียน และศึกษาผลของความถูกต้องด้านไวยากรณ์และรูปแบบวาทกรรมที่มีต่อการประเมินคุณภาพงานเขียน ดังมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 155 คน จากหลากหลาย ได้แก่ เกษตรศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และวิทยาศาสตร์ทั่วไป ซึ่งผู้เรียนลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน โดยผู้เรียนได้รับคำสั่งให้เขียนเรียงความเพื่อพรรณนาเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญต่างๆ หรือเกี่ยวกับผู้คนที่พวกเขาพบในชีวิตประจำวัน และผลจากการวิจัยพบว่าประเภทข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่พบบ่อย ได้แก่ การใช้คำนาม คำสรรพนาม กาล คำนำหน้านาม คำบุพบท รูปคำ การผันรูปกริยา การใช้กริยาให้สอดคล้องกับประธาน และวลีหรือกลุ่มคำ ในส่วนการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการให้คะแนนความถูกต้องด้านไวยากรณ์ กับรูปแบบวาทกรรมที่พบในงานเขียน พบว่าไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยยะเชิงสถิติระหว่างความถูกต้องทางด้านไวยากรณ์กับการเชื่อมโยงความ แต่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยยะเชิงสถิติระหว่างความถูกต้องทางด้านไวยากรณ์กับความมีสัมพันธภาพ และการศึกษาความถูกต้องด้านไวยากรณ์ การเชื่อมโยงความและความมีสัมพันธภาพที่มีต่อการประเมินคุณภาพงานเขียน พบว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องไม่จำเป็นต้องใช้การเชื่อมโยงความได้เสมอไป แต่ต้องสามารถเขียนงานที่มีสัมพันธภาพได้ และผู้เชี่ยวชาญมีแนวโน้มประเมินคุณภาพงานเขียน โดยพิจารณาจากรูปแบบทางวาทกรรมมากกว่าความถูกต้องทางด้านไวยากรณ์

งานวิจัยในต่างประเทศ

Chen (2008, pp. 93-107) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการตรวจสอบการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนของกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความกับคุณภาพของงานเขียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความกับคุณภาพของงานเขียน ตรวจสอบประเภทของกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่พบในงานเขียนความถี่ในการใช้ ตลอดจนปัญหาที่พบ ซึ่งประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาจาก National Tsing Hua จำนวน 23 คน ซึ่งลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยนักศึกษาได้รับคำสั่งให้เขียนเรียงความ 2 ประเภท ประเภทแรกคือ เรียงความแบบจำกัดความ (Definition essay) และประเภทที่สองคือ เรียงความแบบแสดงความคิดเห็น (Opinion essay) ทั้งนี้ นักศึกษานำงานเขียนกลับไปทำที่บ้าน และผลจากการวิจัยตามการตั้งคำถามของผู้วิจัยพบว่า ผลคะแนนการเขียนในภาพรวมนั้นมีความสัมพันธ์สอดคล้องกันกับจำนวนของกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ประเภทกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่พบ ได้แก่ การเชื่อมโยงความโดยการอ้างอิง การใช้คำเชื่อม และการใช้คำศัพท์ โดยมีความถี่ในการใช้มากที่สุดถึงน้อยที่สุดเรียง

ตามลำดับ ได้แก่ การเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์ การอ้างอิง และการใช้คำเชื่อม สำหรับปัญหาในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ได้แก่ การใช้สรรพนามที่ไม่สอดคล้องกัน การไม่สามารถใช้คำเชื่อมโยงความได้อย่างเหมาะสมทำให้เกิด Run-on sentence การใช้คำศัพท์ในการเชื่อมโยงความผิดและการขาดความหลากหลายในการใช้คำศัพท์ตลอดจนการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความมากเกินไปเนื่องจากความเชื่อที่ว่าใช้มากย่อมดีกว่า

Mubarak (2014, pp. 109-120) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่พบบ่อยที่สุดในงานเขียนเรียงความทดสอบประจำเดือนของนักศึกษาชาวอิรักที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่านักศึกษาวชาวอิรักที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในประเภทที่แตกต่างกันหรือไม่ และถ้าใช่ พวกเขาใช้ได้อย่างถูกต้องหรือไม่ รวมถึงเพื่อตรวจสอบว่ากลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทใดที่พบบ่อยที่สุด สำหรับเครื่องมือวิจัยในการศึกษาครั้งนี้คือ งานเขียนเรียงความทดสอบประจำเดือนของนักศึกษาระดับปีที่ 4 จำนวน 40 ชิ้น โดยเป็นเรียงความที่รวบรวมจากรายวิชาต่างๆ ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผลจากการวิจัยพบว่าการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างนั้นยังขาดความหลากหลาย นักศึกษาไม่สามารถใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความได้ครบทุกประเภท ยกเว้นการเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมที่พบว่ามีการใช้ครบทุกประเภทย่อย และจากการวิเคราะห์ยังพบว่านักศึกษามีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในวงจำกัด ขาดความหลากหลาย ทำให้พบการใช้คำเชื่อมโยงความซ้ำกันมากเกินไป นอกจากนี้ยังพบการใช้กลไกบางประเภทที่ขาดความสัมพันธ์และขาดการเชื่อมโยงกันของประโยคสำหรับกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่พบบ่อยที่สุดเรียงตามลำดับ คือการอ้างอิง การใช้คำเชื่อม และการใช้คำศัพท์ อย่างไรก็ตาม ไม่มีการพิจารณาถึงกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความด้วยวิธีการแทนที่และการละ เนื่องจากกลไกดังกล่าวพบบ่อยในภาษาพูดและภาษาวรรณกรรม

Braine and Liu (2005, pp. 623-279) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเชิงโต้แย้งของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวจีน โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาลักษณะกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่พบในงานเขียนเชิงโต้แย้งของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวจีนที่ไม่ใช่ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความกับคุณภาพของงานเขียน ตลอดจนปัญหาในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ซึ่งกลุ่มประชากรในการวิจัยคือ นิสิตชั้นปีที่ 1 จากหลายสาขา จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คืองานเขียนประเภทต่างๆ จำนวน 50 ชิ้น สำหรับ

ผลที่ได้จากการวิจัยพบว่านักศึกษาใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในหลายลักษณะ โดยกลไกที่มีการใช้มากที่สุดเรียงตามลำดับคือ การใช้คำศัพท์ การอ้างอิงและการใช้คำเชื่อม ทั้งนี้ ไม่มีการวิเคราะห์กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทการแทนที่และการละ สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ พบว่าจำนวนกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยยะกับคุณภาพของงานเขียนเชิงโต้แย้ง และนักศึกษามีปัญหาในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทการอ้างอิงมากที่สุดในเรื่องการใช้คำสรรพนามผิด การละหรือการใช้คำนำหน้าผิด การไม่ใช้คำสรรพนามเปรียบเทียบหรือใช้น้อยเกินไป และการใช้สรรพนามเปรียบเทียบบางคำใช้มากเกินไป และรองลงมาคือการเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์ ซึ่งพบว่ามีการใช้คำซ้ำมากเกินไป ตลอดจนการใช้คำเข้าสู่จุดที่ไม่ถูกต้อง

Hung and Thu (2014, pp. 1-14) ผู้วิจัยชาวเวียดนามได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสนใจและการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่พบในงานเขียนเรียงความของผู้เรียนชาวเวียดนามของมหาวิทยาลัย Dong Thap โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าบริบทใดที่นักศึกษากลุ่มตัวอย่างให้ความสนใจต่อการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ และนักศึกษากลุ่มดังกล่าวใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทใดบ้าง และใช้บ่อยอย่างไรในที่นี่ประชากรในการวิจัยคือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเอก จำนวน 50 คน และเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยแบบสอบถามและเรียงความ ซึ่งแบบสอบถามต้องการสำรวจความเข้าใจเกี่ยวกับกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ บริบทใดที่นักศึกษาให้ความสนใจในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความโดยเฉพาะ ตัวอย่างเช่น การเชื่อมโยงโดยการอ้างอิง การใช้คำเชื่อมและการใช้คำศัพท์ และคำถามเกี่ยวกับความสนใจที่มีต่อการเชื่อมโยงความในการเขียนเรียงความโดยทั่วไป สำหรับเครื่องมือในการวิจัยคือ เรียงความจำนวน 250-300 คำ โดยนักศึกษาไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้พจนานุกรมและเอกสารอื่นใด และจากการวิเคราะห์ข้อมูลไม่มีการนำกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความด้วยวิธีการแทนที่และการละมาพิจารณาเนื่องจากส่วนใหญ่จะพบกลไกดังกล่าวในการพูด และผลจากการศึกษาพบว่าความสนใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความนั้นอยู่ในระดับไม่สูงมาก แม้ว่าจะระดับการศึกษาในการเรียนการเขียนกำลังเข้าสู่ช่วงท้ายของหลักสูตรแล้วก็ตาม และนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความครอบคลุมทุกประเภท โดยความถี่ในการใช้มากที่สุดถึงน้อยที่สุดเรียงตามลำดับ ได้แก่ การเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์ การอ้างอิง และการใช้คำเชื่อม

Meisuo (2000, pp. 60-93) นักวิจัยชาวจีนได้ทำการศึกษาลักษณะการเชื่อมโยงความในงานเขียนเชิงอธิบายของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 เอกภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยประเทศจีนสองแห่ง โดยมีวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของผู้วิจัยคือ เพื่อศึกษาความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเชิงอธิบายของ นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนของกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความกับคุณภาพของงานเขียน สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคืองานเขียนเชิงอธิบาย จำนวน 107 ชิ้น ผลจากการวิจัยสรุปได้ว่านักศึกษาใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทคำศัพท์มากที่สุด รองลงมาคือการใช้คำเชื่อม และการอ้างอิง ตามลำดับ และผลจากการวิเคราะห์ยังพบว่า 'ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยยะระหว่างจำนวนของกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความกับคุณภาพงานเขียน

Rahman (2013, pp. 1-10) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเชิงพรรณนาโดยครูที่เป็นนักเรียนชาวโอมาน โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย เพื่อศึกษาประเภทของกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่ถูกรับในงานเขียนของครูที่เป็นนักเรียนชาวอาหรับความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความตลอดจนปัญหาในการใช้ สำหรับประชากรที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เข้าร่วมในภาควิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มที่ 2 คือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ซึ่งได้เรียนในรายวิชาการเขียนและการวิเคราะห์ Discourse มาแล้ว และกลุ่มที่ 3 คือเจ้าของภาษาที่ทำงานอยู่ในมหาวิทยาลัย จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคืองานเขียนเชิงพรรณนาจำนวน 300 คำ และผลที่ได้จากการวิเคราะห์พบว่าผู้เรียนมีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนครบทุกประเภท โดยความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความมากที่สุดคือ การใช้คำศัพท์ การอ้างอิง การใช้คำเชื่อม และการแทนที่และการละ ตามลำดับ สำหรับปัญหาที่พบเกี่ยวกับการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความคือ ผู้เรียนใช้กลไกในการเชื่อมโยงความทั้งสามประเภทในลักษณะใช้มากเกินไป ทั้งในส่วนของการเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์ที่มีการใช้คำศัพท์ การอ้างอิงและการใช้คำเชื่อม ในขณะที่บางครั้งไม่มีการใช้กลไกในส่วนที่ควรต้องใช้ การขาดความหลากหลายในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ

Kargozari, Ghaemi and Heravi (2012, pp. 25-45) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเชิงอธิบาย งานเขียนเชิงพรรณนาและงานเขียนเชิงโต้แย้งของนักศึกษาชาวอิหร่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความของนิสิต บริบทใดที่นักศึกษาใช้ ความถี่

ในการใช้กลไกแต่ละประเภท เพื่อตรวจสอบค่าความสัมพันธ์ของความถี่ในการใช้กลไกทางภาษา ในการเชื่อมโยงความในงานเขียนแต่ละประเภท ความแตกต่างของความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความระหว่างงานเขียนที่ได้คะแนนสูงกับงานเขียนที่ได้คะแนนต่ำตามเกณฑ์การประเมินของเจคอบ และศึกษาว่าอะไรคือความแตกต่างของความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนแต่ละประเภท ประชากรกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษอายุระหว่าง 20-23 ปี ซึ่งผ่านการเรียนในรายวิชาการเขียนมาแล้ว สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ งานเขียนเรียงความทั้งสามประเภท จำนวน 180 ซึ่งผลจากการวิจัยพบว่า นักศึกษามีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนที่หลากหลายครอบคลุมทุกประเภท โดยประเภทของกลไกทางภาษาที่พบบ่อยที่สุดเรียงตามลำดับ ได้แก่ การใช้คำศัพท์ การอ้างอิง และการใช้คำเชื่อม และในการวิเคราะห์คะแนนการเขียนกับจำนวนกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความพบว่ามีความแปรผันสอดคล้องกัน สำหรับปัญหาที่พบในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้งการใช้ผิด ใช้มากเกินไปและไม่ใช้นั้น พบว่าการอ้างอิงมีการพบข้อผิดพลาดมากที่สุด ได้แก่ การใช้บุรุษสรรพนามไม่สอดคล้องกัน การใช้คำนำหน้านามผิด ใช้น้อยเกินไปหรือไม่ใช้ และการใช้วลีบางวลีมากเกินไป เช่น such as เป็นต้น ข้อผิดพลาดที่พบบรองลงมาคือการใช้คำเชื่อมซึ่งพบว่าส่วนมากมีการใช้ที่ผิด และประเภทการใช้คำศัพท์โดยพบว่ามีการใช้คำซ้ำมากเกินไปเนื่องจากนักศึกษามีคลังคำศัพท์ที่ไม่หลากหลาย

Dastjerdi and Samian (2011, pp. 65-76) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพงานเขียนเชิงโต้แย้งของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศชาวอิหร่าน เน้นวิเคราะห์การใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ซึ่งวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อ ศึกษาเกี่ยวกับประเภทของกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่พบในงานเขียนเชิงโต้แย้งของนิสิต ความถี่ในการใช้กลไกประเภทต่างๆ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่นิสิตใช้กับคุณภาพงานเขียน ประชากรกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นิสิตที่ไม่ได้เรียนเอกภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ ของสถาบันภาษาเอกชนในประเทศอิหร่าน จำนวน 40 คน ทั้งนี้ นิสิตกลุ่มตัวอย่างได้ผ่านการเรียนในรายวิชาการเขียนพื้นฐานมาแล้ว สำหรับเครื่องมือในการวิจัยคือ งานเขียนเชิงโต้แย้ง และผลจากการวิจัยพบว่านิสิตมีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความครอบคลุมทุกประเภท แต่ผู้วิจัยไม่ได้นำการเชื่อมโยงความด้วยวิธีการแทนที่และการละสมาวิเคราะห์ เนื่องจากพบว่ามีการใช้กลไกประเภทดังกล่าววน้อย และกลไกดังกล่าวส่วนใหญ่มีการใช้ในบริบทของการพูดมากกว่าใช้ในเชิงวิชาการ สำหรับความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความแต่ละประเภทพบว่านิสิตใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยง

ความด้วยคำศัพท์มากที่สุด รองลงมาคือการอ้างอิง และการใช้คำเชื่อม และเมื่อวิเคราะห์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่นิสิตใช้กับคุณภาพงานเขียนพบว่าไม่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยยะ

Ong (2011, pp. 42-65) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าตรวจสอบการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความโดยผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศชาวจีน โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเชิงอธิบายของนิสิตกลุ่มตัวอย่าง และจัดประเภทข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความตามแต่ละประเภท ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในจีน จำนวน 20 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในประเทศสิงคโปร์ สำหรับเครื่องมือในการวิจัยคือ งานเขียนเชิงอธิบายซึ่งเป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความในชั้นเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบเร่งรัด และประเภทข้อผิดพลาดที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์งานเขียนของประชากรกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ ใช้ผิด ใช้เกินความจำเป็น ละการใช้ และใช้มากเกินไป ซึ่งผลจากการวิจัยพบว่ามีข้อผิดพลาดจากการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความจำนวน 140 ครั้ง ซึ่งพบข้อผิดพลาดในการเชื่อมโยงความด้วยการอ้างอิงมากที่สุด รองลงมาคือการใช้คำเชื่อม และการใช้คำศัพท์ ตามลำดับ และเมื่อวิเคราะห์ถึงข้อผิดพลาดที่พบในการเชื่อมโยงความประเภทย่อยพบว่า การเชื่อมโยงความด้วยการอ้างอิง มีข้อผิดพลาดเกี่ยวกับคำนำหน้านามมากที่สุดคือการใช้คำนำหน้านามมากเกินไปและใช้ผิด รองลงมาคือบุรุษสรรพนามซึ่งไม่มีความสอดคล้องกันและการใช้สรรพนามเปรียบเทียบซึ่งพบว่ามีการใช้ผิดสำหรับการเชื่อมโยงความโดยใช้คำเชื่อม พบข้อผิดพลาดในการใช้คำเชื่อมแบบคล้ายตามกันมากที่สุด รองลงมาคือการใช้คำเชื่อมแบบขัดแย้งกัน ซึ่งทั้งสองประเภทพบว่ามีการใช้ผิดสำหรับข้อผิดพลาดในการเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์ พบว่ามีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำซ้ำมากที่สุดรองลงมาคือการใช้กลุ่มคำรวมซึ่งมีการใช้ผิด

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและต่างประเทศ พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศทั้ง 4 ประเภทหลัก ได้แก่ การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำศัพท์ การอ้างอิง การใช้คำเชื่อม และการเชื่อมโยงความด้วยวิธีการละและการแทนที่ ศึกษาความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาประเภทหลักดังที่กล่าวมา ตลอดจนวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่พบจากงานเขียน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีความหลากหลายทั้งงานเขียนเชิงบรรยาย เชิงอธิบาย เชิงโต้แย้ง และเชิงพรรณนา โดยมีวิธีการเก็บข้อมูลแตกต่างกันตาม

วัตถุประสงค์ของผู้วิจัย เช่น งานเขียนที่เป็นแบบฝึกหัดงานเขียนที่เป็นแบบทดสอบ และงานเขียนที่เป็นการบ้าน เหล่านี้ล้วนส่งผลต่อการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนทั้งสิ้น และผลการวิจัยที่มีความใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่พบว่าผู้เขียนสามารถใช้กลไกทางภาษาได้ครอบคลุมครบทุกประเภทหลัก มีความถี่ในการใช้กลไกประเภทต่างๆ ใกล้เคียงกัน ดังนั้น จึงเป็นที่มาของการศึกษาวิจัยขึ้นนี้ว่ามีความสอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้หรือไม่

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ทฤษฎีของ Halliday and Hasan (1976) มาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้ง 4 ประเภทหลัก ได้แก่ การเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์ การอ้างอิง การใช้คำเชื่อม และการเชื่อมโยงความด้วยวิธีการละและการแทนที่ โดยวิเคราะห์ความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่พบในงานเขียนเชิงพรรณนา ตลอดจนศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้กลไกประเภทหลักต่างๆ ดังที่กล่าวมา พร้อมทั้งมีการให้คะแนนภาพรวมงานเขียนตามเกณฑ์การประเมินของ Bauer/Pözlleitner (2010) คัดเฉพาะประเด็นการเชื่อมโยงความ (Cohesive) เพื่อทราบถึงระดับความสำเร็จในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนของนิสิตกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงวิชาการนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับความสำเร็จในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความเชิงพรรณนาทั้ง 4 ประเภทหลัก ได้แก่ การใช้คำศัพท์ การอ้างอิง การใช้คำเชื่อม และการละหรือการแทนที่ ตลอดจนเพื่อศึกษาข้อผิดพลาดที่พบ และเพื่อให้การวิจัยบรรลุวัตถุประสงค์ จึงได้กำหนดกลุ่มตัวอย่าง ออกแบบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย รวมทั้งรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามหลักการระเบียบวิธีวิจัย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบเจาะจงของงานวิจัยนี้ คือ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 ภาคพิเศษ (เสาร์-อาทิตย์) จำนวน 24 คน ซึ่งกำลังศึกษาวิชา 205523 การเขียนเชิงวิชาการสำหรับบัณฑิตศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ซึ่งนิสิตกลุ่มดังกล่าว มีพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับปริญญาตรี ระยะเวลาโดยประมาณ 12-16 ปี ซึ่งยังไม่ได้ผ่านการเรียนการเขียนในระดับบัณฑิตศึกษามาก่อน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. เรียงความเชิงพรรณนา หัวข้อ "What are the most three supportive factors in conducting research at a graduate-level study?" โดยนิสิตมีเวลาเขียน 2 ชั่วโมง ทั้งนี้ นิสิตสามารถใช้พจนานุกรมได้ แต่ไม่อนุญาตให้ใช้อินเทอร์เน็ต

2. เกณฑ์วัดระดับความสำเร็จในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความของ Bauer/Pölzleitner (2010) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 = อ่อนถึงอ่อนมาก (ไม่พบการใช้กลไกที่เหมาะสม)

ระดับ 2 = อ่อนถึงพอใช้ (พบการใช้กลไกน้อยหรือใช้ผิด)

ระดับ 3 = ปานกลาง (พบการใช้กลไกอย่างง่าย)

ระดับ 4 = ดี (พบการใช้กลไกที่เหมาะสม)

ระดับ 5 = ดีมากถึงดีเยี่ยม (พบการใช้กลไกที่หลากหลาย)

3. กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้ง 4 ประเภทหลัก ตามทฤษฎีของ Halliday and Hasan (1976) ประกอบด้วย 1) การเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์ ได้แก่ การอาศัยความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคำศัพท์ในการเชื่อมโยงความ 2) การอ้างอิงซึ่งแสดงความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคำหรือวลีกับรูปแทน โดยการนำรูปภาษาอื่นอ้างถึงคำหรือวลีที่กล่าวไปแล้วหรือกำลังจะกล่าวถึง 3) การใช้คำเชื่อม คือการใช้คำสันธานเพื่อแสดงความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงกันระหว่างประโยคหรือย่อหน้า และ 4) การละและการแทนที่ ได้แก่ การละและการใช้รูปภาษาอื่นแทนที่รูปภาษาที่กล่าวไปแล้วหรือกำลังจะกล่าวถึง

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยเข้าชี้แจงกลุ่มนิสิตเป้าหมายเพื่ออธิบายรายละเอียดการทำการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
2. ผู้วิจัยแจกแบบแสดงความยินยอมการเข้าร่วมศึกษาวิจัย และเก็บรวบรวม
3. ผู้วิจัยรวบรวมงานเขียน จำนวน 24 ฉบับ จากผู้สอนรหัสวิชา 205523 วิชาการเขียนเชิงวิชาการสำหรับบัณฑิตศึกษา
4. ผู้วิจัยส่งมอบงานเขียน จำนวน 48 ฉบับ ให้ผู้เชี่ยวชาญ 2 คน ซึ่งเป็นผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 และเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการเขียนการสอนภาษาอังกฤษ ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร พร้อมด้วยแบบวิเคราะห์กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความที่ผู้วิจัยออกแบบ เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจวิเคราะห์การใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ตลอดจนแก้ไขกรณีพบข้อผิดพลาด ดูตัวอย่างงานเขียนเรียงความของนิสิตกลุ่มตัวอย่าง ภาคผนวก ข และดูแบบวิเคราะห์การใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ภาคผนวก ค

ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

ภายหลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำผลการตรวจให้คะแนนภาพรวมงานเขียนด้านการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความโดยผู้เชี่ยวชาญทั้งสองคนมาบันทึกผล และหาค่าเฉลี่ยระดับความสำเร็จในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนของนิสิตกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยนับความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้ง 4 ประเภทหลักที่ตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ บันทึกผลในตาราง และหาค่าเฉลี่ยการใช้กลไกแต่ละประเภท

3. ผู้วิจัยนับความถี่ของข้อผิดพลาดที่ตรวจพบโดยผู้เชี่ยวชาญ บันทึกลงในตารางรวมทั้งจัดประเภทข้อผิดพลาดแบ่งตามลักษณะความผิดทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ ใช้ผิด ใช้มากเกินไป และใช้น้อยเกินไปหรือไม่ใช้ นำมาหาค่าเฉลี่ย รวมทั้งบันทึกข้อแก้ไขและข้อเสนอแนะที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ตามที่ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลและนำเสนอผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศสองคนเพื่อให้คะแนนงานเขียน วิเคราะห์การใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภตต่างๆ ตลอดจนตรวจสอบข้อผิดพลาดที่พบจากงานเขียนเรียงความเชิงพรรณนาของนิสิตกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจึงขอเสนอผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ความสำเร็จในภาพรวมในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความเชิงวิชาการ
2. ความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ 4 ประเภตหลัก ได้แก่ การเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์การอ้างอิง การใช้คำเชื่อม และการละและการแทนที่
3. ความถี่และรูปแบบข้อผิดพลาดของการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ

ตอนที่ 1 ความสำเร็จในภาพรวมในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ(Cohesive devices) ในงานเขียนเรียงความเชิงวิชาการ

ผลการให้คะแนนภาพรวมในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนของนิสิตกลุ่มตัวอย่างโดยผู้เชี่ยวชาญ 2 คน โดยไม่แยกประเภตกลไกทั้ง 4 ประเภตหลัก และใช้เกณฑ์การให้คะแนน 5 ระดับ ดังชี้แจงในบทที่ 3พบว่านิสิตมีคะแนนเฉลี่ยความสำเร็จในภาพรวมในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความอยู่ที่ 2.95 จากคะแนนเต็ม 5 คือระดับปานกลาง โดยจำนวนผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดที่ระดับ 5 คิดเป็นร้อยละ 2.08 และผู้ที่ได้คะแนนต่ำสุดที่ระดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 6.25 ดูตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนนิสิตที่ได้รับคะแนนภาพรวมในการเชื่อมโยงความโดยการใช่
กลไกทางภาษาทั้ง 5 ระดับ

ระดับคะแนน	ค่าคะแนน	จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง(%)
5	ดีมากถึงดีเยี่ยม	2.08
4	ดี	27.08
3	ปานกลาง	41.66
2	อ่อนถึงพอใช้	14.58
1	อ่อนถึงอ่อนมาก	6.25

ดูตารางผลการให้คะแนนงานเขียนในภาพรวม เปรียบเทียบระหว่างผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 คน
ภาคผนวก ง

ตอนที่ 2 ความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้ง 4 ประเภทหลัก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ
(Cohesive devices) ครบทั้ง 4 ประเภทหลัก แต่แตกต่างกันเรื่องความถี่ในการใช้ โดยกลุ่มตัวอย่าง
มีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทการอ้างอิงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.41
และมีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความโดยวิธีการละและการแทนที่น้อยที่สุดคิดเป็น
ร้อยละ 1.06 ดูตาราง 2

ตาราง 2 แสดงความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้ง 4 ประเภทหลัก
เรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด

ลำดับ	ประเภทกลไกทางภาษาใน การเชื่อมโยงความ	การใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ	
		ความถี่ในการใช้กลไกในการ เชื่อมโยงความ	ค่าร้อยละ (%)
1	การอ้างอิง	1285.5	43.41
2	การใช้คำศัพท์	1288	43.32
3	การใช้คำเชื่อม	362	12.20
4	การละและการแทนที่	31.5	1.06

ดูตารางแสดงความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ แบ่งตามประเภท ของกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความเปรียบเทียบระหว่างผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 คน ภาคผนวกจ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้น สามารถจำแนกประเภทย่อย 16 ประเภท ของกลไกทาง ภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทหลักทั้ง 4 ประเภท ดูตาราง 3

ตาราง 3 แสดงความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความแยกตาม ประเภทย่อย 16 ประเภท

กลไกทางภาษาใน การเชื่อมโยงความ ประเภทหลัก	กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยง ความประเภทย่อย	ความถี่ใน การใช้กลไก	ค่าร้อยละ (%)
การอ้างอิง	คำนำหน้านาม	634	49.22
	บุรุษสรรพนาม	554	43.01
	สรรพนามชี้เฉพาะ	55	4.27
	สรรพนามเปรียบเทียบ	44.5	3.45
การใช้คำศัพท์	การซ้ำคำ	1,209	94.04
	การใช้คำซ้ำชุดกัน	40.5	3.15
	การใช้คำความหมายใกล้เคียงกัน	26.5	2.06
	การใช้คำความหมายตรงข้าม	10.5	0.81
	การใช้คำจำกัดกลุ่ม	1	0.07
การใช้คำเชื่อม	คำเชื่อมแบบคล้องตามกัน	230.5	63.67
	คำเชื่อมความเป็นเหตุเป็นผล	68	18.78
	คำเชื่อมแสดงกาล	49	13.53
	คำเชื่อมแบบขัดแย้งกัน	14.5	4
	คำเชื่อมแสดงความต่อเนื่อง	0	0
การเชื่อมโยงด้วยการ ละและการ แทนที่	การละ	1	3.17
	การแทนที่	30.5	96.82

จากตาราง 3 พบว่านิสิตมีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความทั้งที่มีการใช้ถูกและใช้ผิด แบ่งตามประเภทย่อยทั้ง 16 ประเภท ดังนี้

1. การเชื่อมโยงความโดยการอ้างอิง พบว่าความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความโดยการอ้างอิงมากที่สุด คือการใช้คำนำหน้านาม คิดเป็นร้อยละ 49.22 และน้อยที่สุดคือการใช้สรรพนามเปรียบเทียบ คิดเป็นร้อยละ 3.45

ตัวอย่างประโยคที่มีการเชื่อมโยงความโดยการอ้างอิงรายละเอียดดังนี้

1.1 การใช้คำนำหน้านาม เช่นตัวอย่าง (27) และ (28)

(27) Second, that is a knowledge. The knowledge about research is the most important for our research. ในที่นี้มีการใช้คำนำหน้า The เพื่ออ้างอิงถึงสิ่งที่กล่าวมาแล้วคือ knowledge ซึ่งถือว่าถูกต้องหลักไวยากรณ์

(28) For the first factor, that is knowledge of researchers. The researchers should have knowledge about the topic that they choose. ในที่นี้มีการใช้คำนำหน้า The เพื่ออ้างอิงถึงสิ่งที่กล่าวมาแล้วคือ researchers

1.2 การใช้บุรุษสรรพนาม เช่นตัวอย่าง (29) และ (30)

(29) If the researchers have a lot of knowledge in their research, they will understand what they do or how they do. ในประโยคนี้มีการใช้บุรุษสรรพนาม their และ they ในการอ้างอิงคำนาม the researchers ที่ได้กล่าวไว้ในประโยคก่อนหน้า และเป็นการใช้สรรพนามอ้างอิงได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

(30) Moreover, every step for doing research must be accurately correct. How can the researcher does it right without planning anything? ในประโยคนี้มีการใช้บุรุษสรรพนาม it เพื่ออ้างอิงคำนามresearch

1.3 การใช้สรรพนามชี้เฉพาะ เช่นตัวอย่าง (31) และ (32)

(31) Main factors in my opinion are three factors while these importance to research. ในประโยคนี้มีการใช้สรรพนามชี้เฉพาะ these แต่ไม่พบว่ามีการอ้างอิงถึงคำนามใดในประโยคก่อนหน้า

(32) Because before we start research we must think what is the biggest problem in our life. And how to solve this problem. ในประโยคนี้มีการใช้สรรพนามชี้เฉพาะ this เพื่ออ้างอิงถึงคำนาม problem ที่กล่าวถึงก่อนหน้า

1.4 การใช้สรรพนามเปรียบเทียบ เช่นตัวอย่าง (33) และ (34)

(33) In a good research must consist with this three factors.., it will lead researcher to success in doing research also the research will be more reliability too. ในประโยคนี้มีการใช้สรรพนามเปรียบเทียบ more ซึ่งถูกหลักไวยากรณ์ จุดที่ผิดไวยากรณ์จะอยู่ที่ การใช้คำนาม reliability ในตำแหน่งคำคุณศัพท์ reliable

(34) Moreover, one may have no enough guidance to complete the project since some may provide the suggestions to the one who is interested in the same topic. ในประโยคนี้มีการใช้ same เป็นสรรพนามในการเปรียบเทียบความเหมือนของหัวข้อของผู้เขียนกับของบุคคลอื่น

2. การเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์ พบว่าความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์มากที่สุด คือการซ้ำ คิดเป็นร้อยละ 94.04 และน้อยที่สุดคือการใช้คำจากกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยคที่มีการเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์รายละเอียดดังนี้

2.1 การซ้ำ เช่นตัวอย่าง(35) และ (36)

(35) First supporting factor is advisor because the advisor is the most important. จากประโยคนี้มีการซ้ำคำนาม คือ advisor

(36) First, specifying a research question, the reason of why it is important, is that, specifying a research question is as the first step of conducting research. จากประโยคนี้มีการซ้ำวลี คือ specifying a research question

2.2 การใช้คำเข้าชุดกัน เช่นตัวอย่าง (37) และ (38)

(37) The data that you reference must be the way to find out your answer to solve the problem.

(38) The most challenge things that everyone faced while studying a master degree is doing a research. จากทั้งสองประโยคนี้มีการใช้คำเข้าชุดกันคือ solve the problem ในตัวอย่าง (37) และ master degree และ doing a research ในตัวอย่าง (38) ได้อย่างถูกต้อง

2.3 การใช้คำความหมายใกล้เคียงกันเช่นตัวอย่าง (39) และ (40)

(39) Nowadays research is important for education because it helps us to gathering information.... In my opinion, I think advisor, researcher's knowledge, and the method that uses to collecting data

(40) When the researcher select the topic,It is important to choose the topic.....

จากทั้งสองประโยคข้างต้นมีการใช้คำความหมายใกล้เคียงกันคือคำกริยา gathering กับ collecting และคำนาม information กับ data ในตัวอย่าง (39) และคำกริยา select กับ choose ในตัวอย่าง (40)

2.4 การใช้คำความหมายตรงข้ามเช่นตัวอย่าง (41) และ (42)

(41) The advisor involve in doing research from the beginning until the end.

(42) For your question "What are the most three supportive factors in conducting research at graduate study level? My answer are inspiration,

จากทั้งสองประโยคข้างต้นมีการใช้คำความหมายตรงข้ามคือ คำนาม beginning กับ end ในตัวอย่าง (41) และคำนาม question กับ answer ในตัวอย่าง (42)

3. การเชื่อมโยงความโดยใช้คำเชื่อมพบว่าความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความโดยการใช้คำเชื่อมมากที่สุดคือคำเชื่อมแบบคล้องยตามกัน คิดเป็นร้อยละ 63.67 และน้อยที่สุดคือคำเชื่อมแบบขัดแย้งกัน คิดเป็นร้อยละ 4 อย่างไรก็ตาม ไม่พบการใช้คำเชื่อมแสดงความต่อเนื่อง

ตัวอย่างประโยคที่มีการเชื่อมโยงความโดยใช้คำเชื่อมรายละเอียด ดังนี้

3.1 การใช้คำเชื่อมแบบคล้องยตามกัน เช่นตัวอย่าง (43) และ (44)

(43) After finished gathering data, the researchers have to interpret the information and analyze them. ในประโยคนี้นี้คำเชื่อมแบบคล้องยตามกันคือ and

(44) Since we want to conduct a fruitful research and also want to make it complete,ในประโยคนี้นี้คำเชื่อมแบบคล้องยตามกันคือ also

3.2 การใช้คำเชื่อมความเป็นเหตุเป็นผลกัน เช่นตัวอย่าง (45) และ (46)

(45) Research is important for the graduate learner level because the reaserch can show the study of researcher. ในประโยคนี้คำเชื่อมความเป็นเหตุเป็นผลคือ because

(46) It's very important if the researchers always struck with many problem and in many times, so they need to prove that how the problem....ในประโยคนี้คำเชื่อมความเป็นเหตุเป็นผลคือ so

3.3 การใช้คำเชื่อมแสดงกาล เช่นตัวอย่าง (47) และ (48)

(47) First of all, I think before we do the research we must think about the topic.....ในประโยคนี้คำเชื่อมแสดงกาล คือ First of all

(48) In conclusion, theories, data and knowledge are the most three supportive factors in conducting research. ในประโยคนี้คำเชื่อมแสดงกาล คือ In conclusion

3.4 การใช้คำเชื่อมแบบขัดแย้งกัน เช่นตัวอย่าง (49) และ (50)

(49) Research is around me from my work place,.....but I don't know the way to do a research until I have graduate study level. ในประโยคนี้คำเชื่อมแบบขัดแย้งกัน คือ but

(50) However, the researchers should consider the other factors that effect to their research conducting. ในประโยคนี้คำเชื่อมแบบขัดแย้งกัน คือ However

4. การเชื่อมโยงความด้วยวิธีการละและการแทนที่ พบว่าความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความด้วยวิธีการละ คิดเป็นร้อยละ 3.17 และด้วยวิธีการแทนที่ คิดเป็นร้อยละ 96.82

ตัวอย่างประโยคที่มีการเชื่อมโยงความโดยวิธีการละและการแทนที่รายละเอียด ดังนี้

4.1 การเชื่อมโยงความโดยวิธีการละ เช่นตัวอย่าง (51)

(51) But how to get a good research question? In my opinion, it should come from our interested issues, curiosity, or any \emptyset question that we want to find the answer. จากประโยคนี้คำนามที่ถูกละคือresearch

4.2 การเชื่อมโยงความโดยวิธีการแทนที่ เช่นตัวอย่าง (52)

(52) Before the research does research paper,he must learn a lot about theories,.....and the researcher should read the research of other one....

จากประโยคนี one แทนที่ค่านาม researcher

ตอนที่ 3 ความถี่และรูปแบบข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ

การวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความของกลุ่มตัวอย่าง พบมากที่สุดคือ การเชื่อมโยงความด้วยการอ้างอิง คิดเป็นร้อยละ 64.84 และน้อยที่สุดคือการละและการแทนที่คิดเป็นร้อยละ 5.02 ดูตาราง 4

ตาราง 4 แสดงความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ทั้ง 4 ประเภทหลักเรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด

ลำดับ	ประเภทของกลไกในการเชื่อมโยงความ	ความถี่ข้อผิดพลาด ในการใช้กลไก	ค่าร้อยละ (%)
1	การอ้างอิง	138.5	64.84
2	การใช้คำศัพท์	22.5	20.54
3	การใช้คำเชื่อม	10.5	9.58
4	การละและการแทนที่	5.5	5.02

ดูตารางแสดงความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความเปรียบเทียบระหว่างผู้เชี่ยวชาญ 2 คน ภาคผนวก จ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้น สามารถจำแนกข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทหลักทั้ง 4 ประเภท โดยพบว่าข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความด้วยอ้างอิงในลักษณะใช้มากเกินไป พบมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.98 และน้อยที่สุดคือการเชื่อมโยงความโดยวิธีการละและการแทนที่ในลักษณะใช้ผิดและใช้น้อย/ไม่ใช้ คิดเป็นร้อยละ 0.45 เท่ากัน ทั้งนี้ ไม่พบข้อผิดพลาดในการเชื่อมโยงความโดยการใช้อำนาจในลักษณะใช้น้อย/ไม่ใช้ ดูตาราง 5

ตาราง 5 แสดงความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ
ทั้ง 4 ประเภทหลัก แยกตามรูปแบบข้อผิดพลาด

กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยง ความประเภทหลัก	รูปแบบข้อผิดพลาด	ความถี่ของ ข้อผิดพลาด	ค่าร้อยละ (%)
การอ้างอิง	ใช้มากเกินไป	40.5	36.98
	ใช้ผิด	27	24.65
	ใช้น้อย/ไม่ใช้	3.5	3.19
การใช้คำศัพท์	ใช้ผิด	15	13.69
	ใช้มากเกินไป	5	4.56
	ใช้น้อย/ไม่ใช้	2.5	2.28
การใช้คำเชื่อม	ใช้ผิด	6.5	5.93
	ใช้มากเกินไป	4	3.65
	ใช้น้อย/ไม่ใช้	0	0
การเชื่อมโยงความด้วยวิธีการ ละและการแทนที่	ใช้มากเกินไป	4.5	4.10
	ใช้ผิด	0.5	0.45
	ใช้น้อย/ไม่ใช้	0.5	0.45

นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้น สามารถจำแนกข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ แยกตามประเภทย่อย 16 ประเภท ดังนี้

1. การเชื่อมโยงความโดยการอ้างอิง พบข้อผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม ในลักษณะใช้มากเกินไป มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.21 และน้อยที่สุด คือการใช้สรรพนาม เปรียบเทียบในลักษณะใช้น้อย/ ไม่ใช้ คิดเป็นร้อยละ 0.70

2. การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำศัพท์ พบข้อผิดพลาดในการใช้การซ้ำคำในลักษณะใช้ผิด คิดเป็นร้อยละ 51.11 และน้อยที่สุดคือการใช้คำความหมายใกล้เคียงกัน ในลักษณะใช้ผิด คิดเป็นร้อยละ 4.44

3. การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำเชื่อม พบข้อผิดพลาดในการใช้คำเชื่อมแสดงกาล ในลักษณะใช้ผิดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 26.32 และน้อยที่สุดเท่ากัน 2 ประเภท คือ การใช้คำเชื่อมแสดงกาลในลักษณะใช้มากเกินไป และการใช้คำเชื่อมแบบขัดแย้งในลักษณะใช้มากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 5.26 ทั้งนี้ ไม่พบข้อผิดพลาดในการเชื่อมโยงความในลักษณะใช้น้อย/ ไม่ใช้

4. การเชื่อมโยงความโดยการละและการแทนที่พบข้อผิดพลาดในการแทนที่ในลักษณะใช้มากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 75 และน้อยที่สุดเท่ากัน 2 ประเภท คือ การแทนที่ในลักษณะใช้ผิดและใช้น้อย/ไม่ใช้ คิดเป็นร้อยละ 12.5

อย่างไรก็ตาม ไม่พบข้อผิดพลาดในการใช้กลไกประเภทการใช้คำความหมายตรงข้าม การใช้คำจากกลุ่ม การใช้คำเชื่อมความเป็นเหตุเป็นผล การใช้คำเชื่อมแสดงความต่อเนื่อง และการเชื่อมโยงความโดยวิธีการละ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้ว่าข้อผิดพลาดที่พบส่วนใหญ่จะมีรูปแบบของการใช้ผิดและใช้มากเกินไป และจากตาราง 6 เป็นรูปแบบข้อผิดพลาดในรายละเอียด

ตาราง 6 แสดงความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความแยกตามประเภทย่อย 16 ประเภท และรูปแบบข้อผิดพลาด

กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทหลัก	กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทย่อย	รูปแบบข้อผิดพลาด	ความถี่ของข้อผิดพลาด	ค่าร้อยละ (%)
การอ้างอิง	บุรุษสรรพนาม	ใช้ผิด	14.5	20.42
		ใช้มากเกินไป	13	18.31
		ใช้น้อย/ไม่ใช้	3	4.23
	สรรพนามชี้เฉพาะ	ใช้ผิด	6	8.45
		ใช้มากเกินไป	1.5	2.11
		ใช้น้อย/ไม่ใช้	0	0
	คำนำหน้านาม	ใช้ผิด	4.5	6.34
		ใช้มากเกินไป	25	35.21
		ใช้น้อย/ไม่ใช้	0	0
สรรพนามเปรียบเทียบ	ใช้ผิด	2	2.82	
	ใช้มากเกินไป	1	1.41	
	ใช้น้อย/ไม่ใช้	0.5	0.70	

ตาราง 6 (ต่อ)

กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ประเภทหลัก	กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ประเภทย่อย	รูปแบบ ข้อผิดพลาด	ความถี่ของ ข้อผิดพลาด	ค่าร้อยละ (%)
การใช้คำศัพท์	การซ้ำคำ	ใช้ผิด	11.5	51.11
		ใช้มากเกินไป	4.5	20
		ใช้น้อย/ไม่ใช้	2.5	11.11
	การใช้คำความหมาย ตรงข้าม	ใช้ผิด	0	0
		ใช้มากเกินไป	0	0
		ใช้น้อย/ไม่ใช้	0	0
	การใช้คำความหมาย ใกล้เคียงกัน	ใช้ผิด	1	4.44
		ใช้มากเกินไป	0	0
		ใช้น้อย/ไม่ใช้	0	0
การใช้คำจำกัด กลุ่ม	ใช้ผิด	0	0	
	ใช้มากเกินไป	0	0	
	ใช้น้อย/ไม่ใช้	0	0	
การใช้คำซ้ำชุดกัน	ใช้ผิด	3	13.33	
	ใช้มากเกินไป	0	0	
	ใช้น้อย/ไม่ใช้	0	0	
การใช้คำเชื่อม	คำเชื่อมแบบคล้าย ตามกัน	ใช้ผิด	2	21.10
		ใช้มากเกินไป	2	21.05
		ใช้น้อย/ไม่ใช้	0	0
	คำเชื่อมแบบขัดแย้งกัน	ใช้ผิด	2	21.05
		ใช้มากเกินไป	0.5	5.26
		ใช้น้อย/ไม่ใช้	0	0
	คำเชื่อมความเป็นเหตุ เป็นผล	ใช้ผิด	0	0
		ใช้มากเกินไป	0	0
		ใช้น้อย/ไม่ใช้	0	0

ตาราง 6 (ต่อ)

กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ประเภทหลัก	กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ประเภทย่อย	รูปแบบ ข้อผิดพลาด	ความถี่ของ ข้อผิดพลาด	ค่าร้อยละ (%)
	คำเชื่อมแสดงกาล	ใช้ผิด	2.5	26.32
		ใช้มากเกินไป	0.5	5.26
		ใช้น้อย/ไม่ใช้	0	0
	คำเชื่อมแสดงความ ต่อเนื่อง	ใช้ผิด	0	0
		ใช้มากเกินไป	0	0
		ใช้น้อย/ไม่ใช้	0	0
การเชื่อมโยงความ ด้วยวิธีการละและ การแทนที่	การละ	ใช้ผิด	0	0
		ใช้มากเกินไป	0	0
		ใช้น้อย/ไม่ใช้	0	0
	การแทนที่	ใช้ผิด	0.5	12.50
ใช้มากเกินไป		3	75	
		ใช้น้อย/ไม่ใช้	0.5	12.50

จากตาราง 6 พบว่ามีข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทย่อยในลักษณะใช้ผิดมากกว่ารูปแบบข้อผิดพลาดลักษณะอื่น ยกเว้นการอ้างอิงโดยการใช้คำนำหน้านาม ที่พบข้อผิดพลาดในลักษณะใช้มากเกินไป

ตัวอย่างประโยคที่พบข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนแยกตามประเภทกลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความหลัก ตามประเภทความผิด 3 ประเภท รายละเอียด ดังนี้

1. การเชื่อมโยงความโดยการอ้างอิง

1.1 ใช้ผิด เช่นตัวอย่าง (53) และ (54)

(53) Because making outline before beginning....., it can help you make or write you research easier. บุรุษสรรพนามที่ถูกต้องคือ your

(54) The three supportive factors in conducting research at graduate study level. คำนำหน้าที่ถูกต้องคือ There are

1.2 ใช้มากเกินไป เช่นตัวอย่าง (55) และ (56)

(55) In addition, the important condition for selecting a research question, we should keep this in mind that,..... ไม่จำเป็นต้องใช้ this ในประโยคดังกล่าว

(56) In my opinion, the factors are importance thing for every researchers. I will present you about the factors..... ไม่จำเป็นต้องใช้ you ในประโยคดังกล่าว

1.3 ใช้บ่อยเกินไปหรือไม่ใช้ เช่นตัวอย่าง (57) และ (58)

(57) In the same as why the researcher want to graduate that it has the most supportive จากประโยคนี้นิสิตควรเพิ่มคำว่า way เป็น same way

(58) The last factor is methodology of research. There are..... If the researchers do not understand it, it may use long time.... จากประโยคนี้นิสิตควรใช้คำว่า the methodology เป็น If the researchers do not understand the methodology, it may.....

2. การเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์

2.1 ใช้ผิด เช่นตัวอย่าง (59) และ (60)

(59) Since advisor can guide how to make your research completely done. คำศัพท์ที่ถูกต้องคือ do

(60) It is importance to choose the topic in the field that researcher have a good knowledge. คำศัพท์ที่ถูกต้องคือ important

2.2 ใช้มากเกินไป เช่นตัวอย่าง (61) และ (62)

(61) Finally, I choose measurement because when you want to collect the data ไม่จำเป็นต้องใส่ choose ในประโยคดังกล่าว

(62) The second supportive factor is advisor.....; however, the advisor to suggest to your research and if...; your research may be not complete into successful to research. ไม่จำเป็นต้องใส่ research ในประโยคดังกล่าว

2.3 ใช้บ่อยเกินไปหรือไม่ใช้ เช่นตัวอย่าง (63) และ (64)

(63) They have to read a lot of many researches those were studied in the previous time. ที่ถูกต้องคือ research studies.

(64) Finally, I think it is the one of supportive factor is (Ø) outline. จากประโยคนี้นิสิตไม่ได้ใช้คำนำหน้านาม an เป็น an outline

3. การเชื่อมโยงความโดยใช้คำเชื่อม

3.1 ใช้ผิด เช่นตัวอย่าง (65) และ (66)

(65) From the message above, I think we should..... It can drive in the research efficiency. But we should consider the ethics..... คำเชื่อมที่ถูกต้องคือ And

(66) In addition, the researchers should be careful for the other factors that effect to the participants such as the participants' family, environment, or participants' attitude. คำเชื่อมที่ถูกต้องคือ and

3.2 ใช้มากเกินไป เช่นตัวอย่าง (67) และ (68)

(67) And the last supportive factors is the advisor. จากประโยคดังกล่าว ไม่จำเป็นต้องใช้ And โดยสามารถขึ้นต้นประโยคว่า The last supportive factors...

(68) Because before we start research we must think what is the biggest problem of our life. ไม่จำเป็นต้องใช้ Because ในประโยคดังกล่าว

4. การเชื่อมโยงความโดยวิธีการละและการแทนที่

4.1 ใช้ผิด เช่นตัวอย่าง (69)

(69) Second factor, the theory that every research must have. จากประโยคนี้ ไม่มีการกล่าวถึงเรื่องดังกล่าวมาก่อน

4.2 ใช้มากเกินไป เช่นตัวอย่าง(70) และ (71)

(70) The three supportive factors factors in conducting research at graduate study level. The first one is advisor.....ไม่จำเป็นต้องใช้ one ในประโยคดังกล่าว

(71) And it is important to find the right one on your research question. ไม่จำเป็นต้องใช้ one ในประโยคดังกล่าว

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัยเรื่องการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาภาคพิเศษ (เสาร์-อาทิตย์) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรัตนนคร สามารถสรุปและอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับความสำเร็จโดยภาพรวม ในการเชื่อมโยงความ โดยการใช้กลไกทางภาษา (Cohesive devices) ในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ เพื่อนับความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้ง 4 ประเภทหลัก คือ การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำศัพท์ การอ้างอิงการใช้คำเชื่อม และการเชื่อมโยงความด้วยวิธีการละและการแทนที่ ตลอดจนเพื่อนับความถี่และศึกษารูปแบบของข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาทั้ง 4 ประเภทหลัก กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาภาคพิเศษ (เสาร์-อาทิตย์) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรัตนนคร จำนวน 24 คน ซึ่งกำลังศึกษารายวิชา 205523 การเขียนเชิงวิชาการสำหรับบัณฑิตศึกษา โดยมีพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับปริญญาตรี แต่ยังไม่ผ่านการเรียนการเขียนในระดับบัณฑิตศึกษามาก่อน

เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) เรียงความเชิงพรรณนาไม่จำกัดจำนวนคำ หัวข้อคือ “What are the most three supportive factors in conducting research at a graduate-level study?” จำนวน 24 ฉบับ 2) ประเด็นการประเมินความสำเร็จโดยภาพรวมในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ 5 ระดับ ได้แก่ ระดับ 1 อ่อนถึงอ่อนมาก ระดับ 2 อ่อนถึงพอใช้ ระดับ 3 ปานกลาง ระดับ 4 ดี และระดับ 5 ดีมากถึงดีเยี่ยม ผลการวิจัยมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. ระดับความสำเร็จโดยภาพรวมในการเชื่อมโยงความโดยการใช้กลไกทางภาษาในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัตนนครอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีผลคะแนนเฉลี่ยที่ 2.95 จากคะแนนเต็ม 5 คิดเป็นร้อยละ 41.66 และมีผลคะแนนเรียงตามลำดับรองลงมาคือ

ระดับดี คิดเป็นร้อยละ 27.08 ระดับอ่อนถึงพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 14.58 ระดับอ่อนถึงอ่อนมาก คิดเป็นร้อยละ 6.25 และระดับดีมากถึงดีเยี่ยม คิดเป็นร้อยละ 2.08

2. ความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้ง 4 ประเภทหลักพบว่า นิสิตใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความเรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ดังนี้

2.1 การเชื่อมโยงความโดยการอ้างอิงคิดเป็นร้อยละ 43.41 ประกอบด้วยคำนำหน้านาม คิดเป็นร้อยละ 49.22 บุรุษสรรพนาม คิดเป็นร้อยละ 43.01 สรรพนามชี้เฉพาะ คิดเป็นร้อยละ 4.27 และสรรพนามเปรียบเทียบ คิดเป็นร้อยละ 3.45

2.2 การเชื่อมโยงความโดยการใช้คำศัพท์ คิดเป็นร้อยละ 43.32 ประกอบด้วยการซ้ำ คิดเป็นร้อยละ 94.04 การใช้คำซ้ำชุดกัน คิดเป็นร้อยละ 3.15 การใช้คำความหมายใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 2.06 การใช้คำความหมายตรงข้าม คิดเป็นร้อยละ 0.81 และการใช้คำจากกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 0.07

2.3 การใช้คำเชื่อม คิดเป็นร้อยละ 12.20 ประกอบด้วยคำเชื่อมแบบคล้องตามกัน คิดเป็นร้อยละ 63.67 คำเชื่อมความเป็นเหตุเป็นผล คิดเป็นร้อยละ 18.78 คำเชื่อมแสดงกาล คิดเป็นร้อยละ 13.53 และคำเชื่อมแบบขัดแย้งกัน คิดเป็นร้อยละ 4 ทั้งนี้ ไม่พบการใช้คำเชื่อมแสดงความต่อเนื่อง

2.4 การเชื่อมโยงความด้วยวิธีการละและการแทนที่คิดเป็นร้อยละ 1.06 ประกอบด้วย การละ คิดเป็นร้อยละ 3.17 และการแทนที่ คิดเป็นร้อยละ 96.82

3. ข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความพบได้ทั้ง 4 ประเภทหลัก โดยเรียงลำดับข้อผิดพลาดที่มีความถี่มากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด ดังนี้

3.1 การเชื่อมโยงความโดยการอ้างอิง คิดเป็นร้อยละ 64.84 ประกอบด้วย ใช้มากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 57.34 ใช้ผิด คิดเป็นร้อยละ 38.02 และใช้น้อยเกินไปหรือไม่ใช้ คิดเป็นร้อยละ 4.92

3.2 การใช้คำศัพท์ คิดเป็นร้อยละ 36.98 ประกอบด้วย ใช้ผิด คิดเป็นร้อยละ 66.66 ใช้มากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 22.22 และใช้น้อยเกินไปหรือไม่ใช้ คิดเป็นร้อยละ 11.11

3.3 การใช้คำเชื่อม คิดเป็นร้อยละ 17.35 ประกอบด้วย ใช้ผิด คิดเป็นร้อยละ 61.90 และใช้มากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 38.09 ทั้งนี้ ไม่พบข้อผิดพลาดประเภทใช้น้อยเกินไปหรือไม่ใช้

3.4 การเชื่อมโยงความด้วยวิธีการละและการแทนที่คิดเป็นร้อยละ 5.02 ประกอบด้วย ใช้มากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 81.81 ใช้ผิดกับใช้น้อยจนเกินไปหรือไม่ใช้มีค่าเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 9.09

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความครอบคลุมทุกประเภทหลัก โดยพบว่าความถี่ในการใช้กลไกประเภทการอ้างอิงมีมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำศัพท์ การใช้คำเชื่อม และการละและการแทนที่ตามลำดับ และยังพบความถี่ของข้อผิดพลาดสอดคล้องกับการใช้กลไกทั้ง 4 ประเภทหลักดังกล่าวด้วย กล่าวคือมีการใช้มากก็พบข้อผิดพลาดมาก โดยประเภทความผิดพลาดใหญ่ที่พบมี 2 ลักษณะ คือ ใช้ผิดและใช้มากเกินไป อย่างไรก็ตาม ไม่พบข้อผิดพลาดใดๆ ในการใช้กลไกประเภทการใช้คำความหมายตรงข้าม การใช้คำจากกลุ่ม การใช้คำเชื่อมความเป็นเหตุเป็นผล การใช้คำเชื่อมแสดงความต่อเนื่อง และการเชื่อมโยงความโดยวิธีการละ

อภิปรายผล

จากการศึกษาความสำเร็จในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรัตนนครและการทบทวนงานวิจัยก่อนหน้านี้สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนครอบคลุมทั้ง 4 ประเภทหลัก ได้แก่ การเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์ การอ้างอิง การใช้คำเชื่อม และการเชื่อมโยงความโดยวิธีการละและการแทนที่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Hung and Thu (2014, pp. 1-14; Dasjerdi and Samian, 2011, pp. 65-76; Braine and Liu, 2005, pp. 623-279; Mubarak, 2014, pp. 109-120; Puangsuwan, Kaweera and Chairinkum, 2013, pp. 45-55) โดยเมื่อวิเคราะห์ความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความแยกตามประเภทหลักตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยข้อ 2พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทการอ้างอิงมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ Mubarak (2014, pp. 109-120) แต่แตกต่างจากงานวิจัยส่วนใหญ่ของนักวิจัยคนอื่นๆ ที่พบความถี่ในการใช้กลไกในการเชื่อมโยงความประเภทการใช้คำศัพท์มากที่สุด ได้แก่ งานวิจัยของ Dasjerdi and Samian (2011, pp. 65-76; Kargozari, Ghaemi and Heravi, 2012, pp. 25-45; Rahman, 2013, pp. 1-10; Hung and Thu, 2014, pp. 1-14; Braine and Liu, 2005, pp. 623-279; Chen, 2008, pp. 93-107; Puangsuwan, Kaweera and Chairinkum, 2013, pp. 45-55; Meisuo, 2000, pp. 60-93) และความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความของกลุ่มตัวอย่างที่พบน้อยที่สุด คือการเชื่อมโยงความโดยวิธีการละและการแทนที่เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Puangsuwan, Kaweera and Chairinkum (2013, pp. 45-55; Rahman, 2013, pp. 1-10)

การศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความของกลุ่มตัวอย่าง ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยข้อ 3 พบว่า มีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภท การอ้างอิงผิดพลาดที่สุด คือการใช้คำนำหน้านาม สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ong (2011, pp. 42-65; Rahman, 2013, pp. 1-10; Braine and Liu, 2005, pp. 623-279; Kargozari, Gaemi and Heravi, 2012, pp. 25-45) และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือการเชื่อมโยงความโดยวิธีการละ และการแทนที่ แต่ไม่พบผลการวิจัยเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการเชื่อมโยงความโดยวิธีการละและการแทนที่โดยนักวิจัยคนอื่น นอกจากนี้ เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับประเภทข้อผิดพลาดในการใช้ การอ้างอิงยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้การอ้างอิงมากที่สุดแต่พบข้อผิดพลาดมากที่สุดโดยเฉพาะการใช้คำนำหน้านามในลักษณะใช้มากเกินไป เช่นผลวิจัยของ Ong (2011, pp. 42-65)

สำหรับข้อผิดพลาดในการใช้กลไกในการเชื่อมโยงความโดยการใช้คำศัพท์ พบมากที่สุด คือการซ้ำคำในลักษณะใช้ผิดดังการศึกษาของ Chen (2008, pp. 93-107; Braine and Liu, 2005, pp. 623-279; Rahman, 2013, pp. 1-10; Kargozari, Gaemi and Heravi, 2012, pp. 25-45) ข้อผิดพลาดในการใช้คำเชื่อมพบมากที่สุดคือการใช้คำเชื่อมแสดงกาลในลักษณะใช้ผิด เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Petchprasert (2013, pp. 19-33; Prommas, 2011, pp. 1-16; Chen, 2008, pp. 93-107; Mubarak, 2014, pp. 109-120; Rahman, 2013, pp. 1-10; Kargozari, Gaemi and Heravi, 2012, pp. 25-45; Ong, 2011, pp. 42-65) และข้อผิดพลาดในการเชื่อมโยง ความโดยวิธีการละและการแทนที่พบมากที่สุดคือการแทนที่ในลักษณะใช้มากเกินไป แต่ไม่ สอดคล้องกับงานวิจัยของนักวิจัยคนอื่น

จากการอภิปรายผลข้างต้น ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับผลการศึกษาคำถามวิจัย ทั้ง 3 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. ระดับความสำเร็จโดยภาพรวม ในการเชื่อมโยงความโดยการใช้กลไกทางภาษา ในการเชื่อมโยงความ ได้แก่ การเชื่อมโยงความโดยใช้คำศัพท์การอ้างอิงการใช้คำเชื่อม และการละและการแทนที่พบว่าแม้กลุ่มตัวอย่างจะเป็นนิสิตในระดับบัณฑิตศึกษา แต่คะแนนเฉลี่ย ความสำเร็จในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความกลับอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเมื่อ พิจารณาจากตัวแปรที่อาจมีผลต่อระดับความสำเร็จในการเชื่อมโยงความโดยใช้กลไกประเภท ต่างๆ อาจเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ในการเขียนที่มีความแตกต่างกัน ข้อจำกัดทางด้านเวลาที่อาจ ส่งผลให้เกิดความกดดัน ทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถผลิตงานเขียนออกมาได้อย่างเต็ม ประสิทธิภาพ ไม่มีเวลาเพียงพอในการทบทวน และแก้ไขข้อผิดพลาดที่อาจพบในท้ายที่สุด ทั้งนี้

เมื่อพิจารณาหัวข้อในการเขียนเรียงความนั้น ผู้วิจัยเชื่อว่าไม่น่าเป็นอุปสรรคในการเขียนเนื่องจากเป็นเรื่องใกล้ตัวและเป็นหัวข้อที่นิสิตน่าจะมีความสนใจหรือประสบการณ์อยู่บ้างไม่มากนัก

2. ความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความทั้ง 4 ประเภทหลัก พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทการอ้างอิงมากที่สุด และมีจำนวนแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเปรียบเทียบกับการเชื่อมโยงความโดยใช้กลไกประเภทการละและการแทนที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ one ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลไกดังกล่าวเพราะรู้สึกปลอดภัย และมีความมั่นใจว่าใช้ได้ถูกต้องมากกว่าใช้คำในการแทนที่ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างไม่มั่นใจการใช้คำคำนั้นเพราะอาจเป็นคำที่มีมากกว่า 2 ประเภท

3. ความถี่และรูปแบบข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาทั้ง 4 ประเภทหลัก ในที่นี้สามารถตั้งข้อสังเกตได้ว่า กลุ่มตัวอย่างยังขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ ซึ่งเป็นธรรมชาติของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยสอดคล้องกับระดับความสำเร็จในการใช้กลไกในการเชื่อมโยงความในงานเขียนที่พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง ดังผลสรุปที่แสดงในบทที่ 4

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะประเด็นที่สามารถนำไปศึกษาเพิ่มเติมในอนาคตดังต่อไปนี้

1. การศึกษาความสำเร็จในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความเชิงวิชาการประเภทอื่น เช่น การเขียนเชิงโต้แย้ง การเขียนเชิงอธิบาย เป็นต้น
2. การศึกษาสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความประเภทต่างๆ
3. การศึกษาความสำเร็จในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความในงานเขียนเรียงความเชิงวิชาการของประชากรกลุ่มอื่น

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์

บรรณานุกรม

- จุฑารัตน์ คัมภีรภาพ. (2540). เทคนิคเพื่อการพัฒนาการเขียน. *วารสารภาษาปริทัศน์*, (16), 40-67.
- บัญชา อึ้งสกุล. (2545). การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ: หลักการ ทักษะ และการปฏิบัติ. *วารสารวิชาการ*, 5(7), 52-70.
- ญาดา คุ่มแก้ว. (2547). การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเขียนบันทึก. *วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์*, 19(1), 13-26.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2554). *ทักษะการเขียนภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่7)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พูนรัตน์ แสงหนุ่ม. (2538). **ผลของวิธีสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.**
- ศักดิ์สิทธิ์ แสงบุญ. (2546). มุมทัศนะ: ประสบการณ์จากการสอนเขียน. *วารสารภาษาปริทัศน์*, (20), 157-162.
- สนม ครุฑเมือง. (2549). *การเขียนเชิงวิชาการ*. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สุภาณี ชินวงศ์. (2543). ความสามารถในการเขียนงานเชิงวิชาการของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. *วารสารภาษาปริทัศน์*, (18), 10-24.
- สุวิมล จูทีน, อรุณศรี ศักดิ์หิรัญ และ อภาภรณ์ ชาติภาคย์. (2551). **การเปรียบเทียบปัญหาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.**
- Ahmed A. H. (2010). Students' Problems with Cohesion and Coherence in EFL Essay Writing in Egypt: Different Perspectives. *Literacy Information and Computer Education Journal (LICEJ)*, 1(4), 211-221.
- Al-Jarf, R. S. (2001). Processing of Cohesive Devices by EFL Arab College Student. *Foreign Language Annals*, 34, 141-150.

- Bailey, S. (2006). **Academic Writing: A Handbook for International Students** (2nd ed.). Abingdon: Routledge.
- Beaugrande, R. and Dressler, W. (1981). **Introduction to Text Linguistics**. London: Longman.
- Blum, S., Johnston, L.M. and Shell, M.D. (1985). **Grammar and Style Guide**. Chicago: World Book Encyclopedia.
- Braine, G. and Liu, M. (2005). Cohesive Features in Argumentative Writing Produced by Chinese Undergraduates. **System**, 33, 623-636.
- Brown, H.D. (2000). **Principles of Language Learning and Teaching** (4th ed.). New York: Pearson Education.
- Celce-Murcia, M. (1991). **Teaching English as a Second or Foreign Language**. Massachusetts: Heinle Publishers.
- Celce-Murcia, M. and Olshtain, E. (2002). **Discourse and Context in Language Teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Chen, J.L. (2008). **An Investigation of EFL Students' Use of Cohesive Devices**. Thesis M.A., National Tsing Hua University, Hsinchu.
- Chutisilp, P. and Poovatanasedj, A. (1998). **Paragraph Writing** (3rd ed.). Bangkok: Thammasat University Press.
- Craswell, G. (2005). **Writing for Academic Success: A Postgraduate Guide**. London: Sage.
- Crossley, A. S. and McNamara, D. S. (2010). Cohesion, Coherence and Expert Evaluations of Writing Proficiency. In **Proceedings of the 32nd Annual Conference of the Cognitive Science Society** (pp. 984-989). Oregon: Lena Research Foundation.
- Dastjerdi, H. V. and Samian, S. M. (2011). Quality of Iranian EFL Learners' Argumentative Essays: Cohesive Devices in Focus. **Mediterranean Journal of Social Sciences**, 2(2), 65-76.

- El-Gazzar, N. K. (2006). **Lexical Cohesion Devices in Arab Students' Academic Writing: Implication for Teaching Vocabulary**. Thesis M.A., The American University of Sharjah, Sharjah.
- Finegan, E. (2004). **Language: Its Structure and Use** (4thed.). Boston: Thomson Wadsworth.
- Folse, K., Vokoun, A. and Solomon, E. V. (1999). **Great Paragraph: An Introduction to Writing Paragraph**. Boston: Houghton Mifflin.
- Gebhardt, R.C. and Rodrigues, D. (1989). **Writing Process and Intentions**. Washington, D.C.: D.C. Health.
- Goodman, D.J. (1995). **Report it in Writing**. New Jersey: Prentice Hall.
- Halliday, M. and Hasan, R. (1976). **Cohesion in English**. Longman, London.
- Hinkel, E. (2002). **Second Language Writers' Text**. Mahwah, NJ: Erlbaum.
- Johanne, M. (2002). **Second Language Writing and Research: The Writing Process and Error Analysis in Student Texts**. Retrieved September 22, 2011, from <http://tesl-ej.org/ej22/a1.html>
- Jones, J. (2007). Losing and Finding Coherence in Academic Writing. **University of Sydney Papers in TESOL**, 2(2), 125-148.
- Kargozari, H. D., Ghaemi, H. and Heravi, M. A. (2012). Cohesive Devices in Argumentative, Descriptive, and Expository Writing Produced by Iranian EFL University Students. **Modern Journal of Language Teaching Methods**, 2(3), 25-46.
- Kim J. (2002). Teaching Culture in the English as a Foreign Language Classroom. **The Korea TESOL Journal**, 5(1), 27-36.
- Langan, J. (1993). **English Skills** (5thed.). New York: McGraw-Hill.
- Langan, J. (2005). **College Writing Skills with Reading** (6thed.). New York: McGraw-Hill.
- McCuen, J.R. and Winkler, A.C. (1990). **Reading for Writers** (9thed.). Boston: Harcourt Brace.
- McWhorter, T.K. (1997). **The Writer's Express** (2nded.). New York: Houghton Mifflin.

- Meisuo, Z. (2000). Cohesive Features in the Expository Writing of Undergraduates in Two Chinese Universities. *RELC Journal*, 31(1), 61-93.
- Meyers, A. (2003). *The Writing Process*. New York: Pearson Education.
- Mubarak, L. A. A. (2014). Finding Out the Cohesive Devices Most Frequently Used by Iraqi EFL University Students in Their Monthly Examination Sheets. *Basic Education College Magazine for Educational and Humanities Sciences*, 1(17), 225-234.
- Nunan, D. (1999). *Second Language Teaching and Learning*. Massachusetts: Heinle and Heinle Publishers.
- Olateju, M.A. (2006). Cohesion in ESL Classroom Written Text. *Nordic Journal of African Studies*, 15(3), 314-331.
- Ong, J. (2011). Investigating the Use of Cohesive Devices by Chinese EFL Learners. *The Asian EFL Journal Quarterly*, 13(3), 42-65.
- Oshima, A. and Hogue, A. (1999). *Academic English* (3rd ed). New York: Pearson Longman.
- Oshima, A. and Hogue, A. (2006). *Writing Academic English* (4th ed). New York: Pearson Longman.
- Osmond, A. (2013). *Academic Writing and Grammar for Students*. London: Sage.
- Palmer, B.C., Hafner, M.L. and Sharp, M.F. (1994). *Developing Cultural Literacy Through the Writing Process*. Massachusetts: Allyn and Paramount Publishing.
- Panto, W. (2007). *An Analysis of Grammatical Errors Occurring in the Written Compositions of Third Year Uttaradit Rajabhat University Students Using E-mail as the Medium for Submission*. Uttaradit: Uttaradit Rajabhat University.
- Pemberton, C. (1996). *Writing Paragraphs* (3rd ed.). Pennsylvania: Allyn and Bacon.
- Petchprasert, A. (2013). A Study of Cohesive Markers Used in L1 and L2 Essay Writing: Translation versus Direct Composition. *The Southeast Asian Journal of English Language Studies*, 19(1), 19-33
- Pincas, A. and Hadfield, C. (1999). *Writing in English*. Hertfordshire: Phoenix ELT.
- Ploeger, K. M. (2000). *Simplified Paragraph Skills*. Boston: NTC/Contemporary Publishing Group.

- Pongsiriwet, C. (2002). **Relationships among Grammatical Accuracy, Discourse Features, and the Quality of Second Language Writing: The Case of Thai EFL Learners**. Doctoral Dissertation, West Virginia University, West Virginia.
- Prommas, P. (2011). **A Comparative Study of Discourse Connectors in Argumentative Composition Produced by Thai EFL Learners and English-Native Speakers**. Master's Thesis, Prince of Songkla University, Songkhla.
- Puangsuwan, K., Kaweera, C. and Chairinkum, B. (2013). An Analysis of Cohesive Devices in M.A. Students' Argumentative Writing. In **Proceedings of the 7th International Academic – Research Conference on “Sustainable Local Development towards ASEAN Community** (pp. 45-55). Uttaradit: Uttaradit Rajabhat University.
- Raimes, A. (1983). **Techniques in Teaching Writing**. New York: Oxford University Press.
- Rahman, Z.A.A.A. (2013). The Use of Cohesive Devices Writing by Omani Student-Teachers. **SAGE Open**, 3, 1-10
- Reid, J. (1992). A Computer Text Analysis of Four Cohesion Devices in English Discourse by Native and Nonnative Writers. **Journal of Second Language Writing**, 1(2), 79-107.
- Richards, J., Platt, J. and Platt, H. (1987). **Longman Dictionary of Applied Linguistics** (2nd ed.). Harlow, Essex: Longman.
- Rinnert, C. and Kobayashi, H. (2009). Situated Writing Practices in Foreign Language Settings: The Role of Previous Experience and Instruction. In R. M. Manchón (Ed.), **Writing in Foreign Language Contexts: Learning, Teaching, and Research** (pp. 23-48). Clevedon: Multilingual Matters.
- Satterwhite, M. L. and Tinervia, J. (1993). **Developing Writing Skills**. New York: McGraw-Hill.
- Schoonen, R., van Gelderen, A., Reinoud D., Stoel, R. D., Hulstijn, J., De Glopper, K. (2010). Modeling the Development of L1 and EFL Writing Proficiency of Secondary School Students. **Language Learning**, 61(1), 31-79.
- Smalley, L.R., Reutten, R. M. and Kozyrev, J. R. (2001). **Refining Composition Skills: Rhetoric and Grammar** (5th ed.). Boston: Heinle and Heinle Publishing.

- Tangkiengsirisin, S. (2010). Promoting Cohesion in EFL Expository Writing: A Study of Graduate Students in Thailand. **International Journal of Arts and Science**, 3(16), 1-34.
- Thu, V. T. A. and Hung, D. M. (2014). Vietnamese Learners' Attention and Use of Cohesive Devices in English Essay Writing at Dong Thap University. **Asian Journal of Educational Research**, 2(2), 1-14.
- Trimmer, J. F. (1995). **Writing with a Purpose** (11thed.). Boston: Houghton Mifflin.
- Wada, H. (2006). **Evaluation Criteria for Students' Academic Writing: An Action Research**. Retrieved September 20, 2011, from http://cicero.u-bunkyo.ac.jp/lib/kiyo/fsell2006/EIBUN185_193.pdf
- Watcharapunyawong, S. and Usaha, S. (2013). Thai EFL Students' Writing Errors in Different Text Types: The Interference of the First Language. **English Language Teaching**, 6(1), 67-78.
- Weigle, S. C. (2002). **Assessing Writing**. Cambridge: Cambridge University Press.
- West, W. W. (1996). **Developing Writing Skills**. New Jersey: Prentice Hall.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยรัตนนคร

ภาคผนวก ก รายนามอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาด้านสถิติ และผู้ตรวจงานเขียน

อาจารย์ที่ปรึกษา

1. ดร. เสาวภาคย์ กัลยาณมิตร อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยรัตนนคร

อาจารย์ที่ปรึกษาด้านสถิติ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ปกรณ ประจัญบาน อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษาศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยรัตนนคร

ผู้ตรวจงานเขียน

1. Mr. Richard Michael Glover อาจารย์ชาวต่างประเทศ
ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยรัตนนคร
2. Mr. Paulo Bedonia Masangcay อาจารย์ชาวต่างประเทศ
ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยรัตนนคร

ภาคผนวก ข ตัวอย่างงานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับ 5 ดีมากถึงดีเยี่ยม

2

5

As one know conducting research is the way we want to find out the answer or new knowledge for a particular purpose or interest. In this term, we may say that the current problems and something new to develop the better life are interesting to the new researcher to conduct one research.

Since we want to conduct a fruitful research and also want to make it complete, several factors comprising adviser factor, sufficient related information, and time can be considered as keys to support the researcher to conduct one research.

In order to archive the goal of conducting the research one cannot deny that having the right adviser can help one continue the work more smoothly since the adviser can guide the new researcher what one has to add in the research paper. In addition, as a new researcher we may not know what we have to read in order to review the related works or studies to support in our own project and that the adviser will guide us what we have to read and which sources that we can find such information. Moreover, the adviser will also help the new researcher by providing the correct directions to write the paper and that it will help us not to get lost in doing the research.

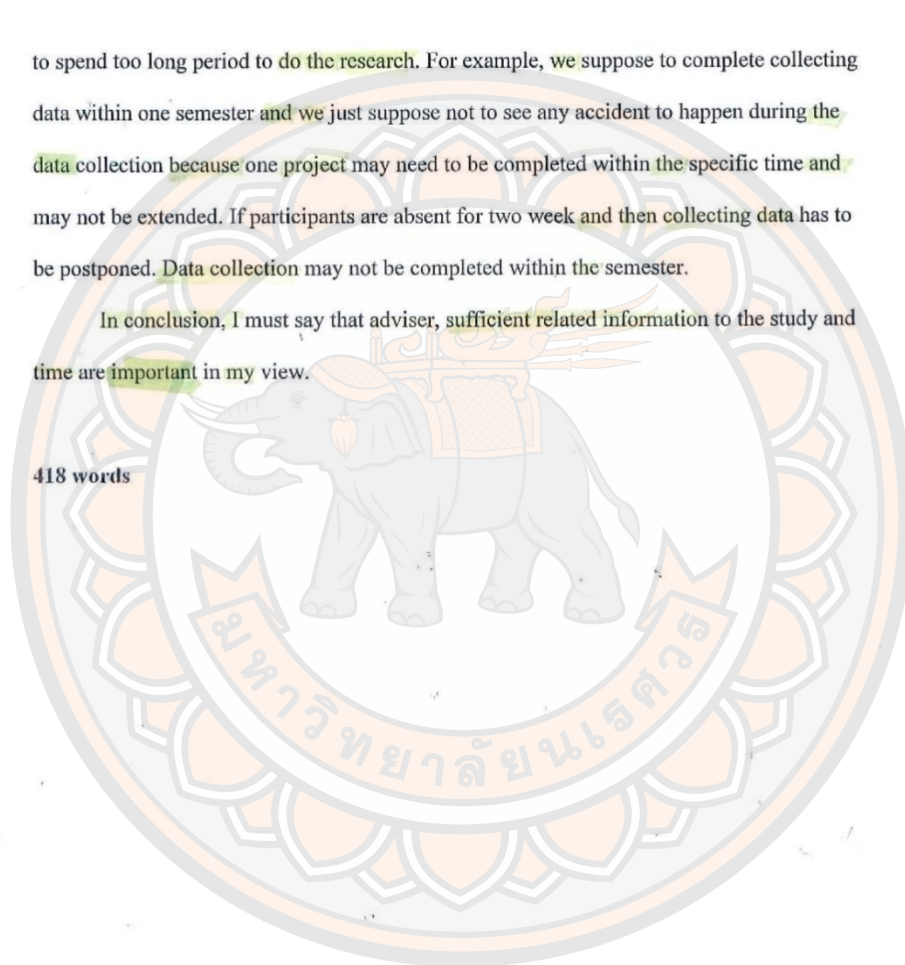
Another factor is sufficient related information. In conducting the research, the new researcher may encounter the difficulties like one finds that the information to support the research study is limited. It may result that the researcher may not have enough information to write as the related studies. Moreover, one may have no enough guidance to complete the project since some may provide the suggestions to the one who is interested in the same topic.

The last factor considered as one important factor is time used to complete the whole project. One may not deny that we want to conduct one research and we always suppose not

to spend too long period to do the research. For example, we suppose to complete collecting data within one semester and we just suppose not to see any accident to happen during the data collection because one project may need to be completed within the specific time and may not be extended. If participants are absent for two week and then collecting data has to be postponed. Data collection may not be completed within the semester.

In conclusion, I must say that adviser, sufficient related information to the study and time are important in my view.

418 words

ระดับ 4 ด

19

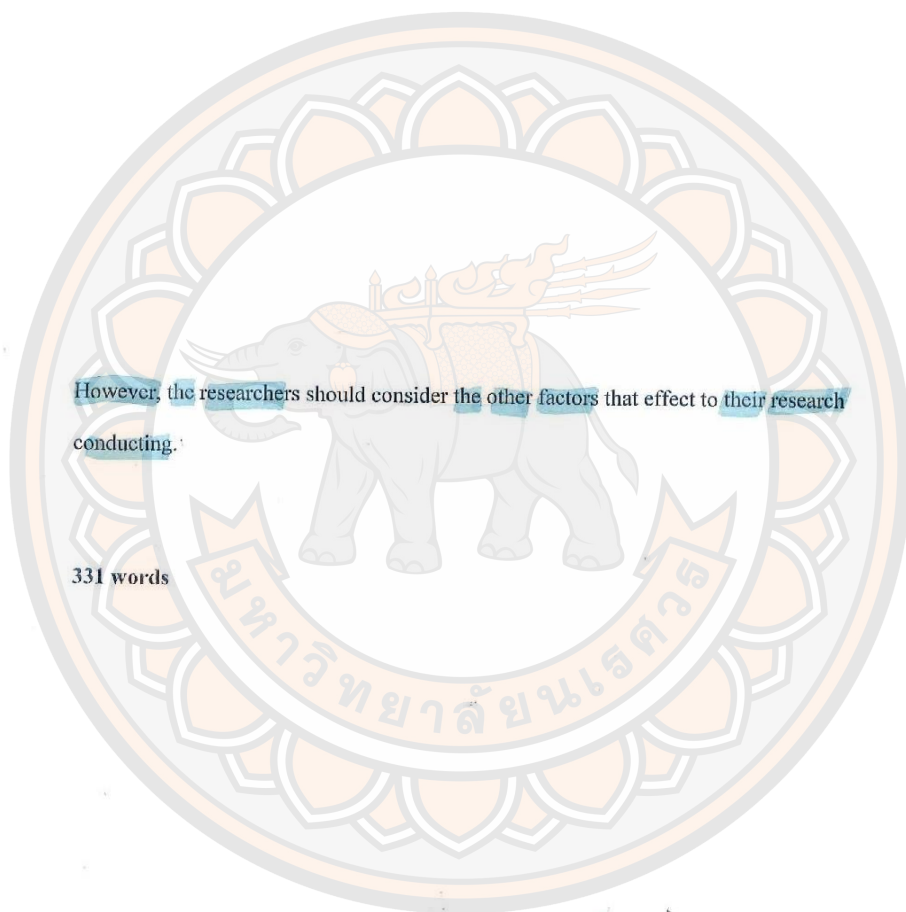
For research, there are many factors in conducting, but there are three factors that are the most important for research. Three factors consist of knowledge of researcher, the participants of the research, and the advicer of the research. These factors influence in conducting research.

For the first factor, that is knowledge of researchers. The researchers should have knowledge about the topic that they choose. If the researchers have a lot of knowledge in their research, they will understand what they do or how they do. On the other hand, if the researchers do not have knowledge about their research, they will not understand and they can not do the good research. One way that make the researchers have a lot of knowledge is reading the other research paper which concern to their research. For the second factor, that is the participants. The participants are one important factor because they are the important variable in the research. The research should choose the participants that is suitable for the research. The researchers should know what the participants' level are. For example, if the researchers want to collect the data about learning English, they should choose the participants who are the students in the school or university. On the other hand, if the researchers want to collect the data about teaching, they should choose the participants who are the teachers. In addition, the researchers should be careful for the other factors that effect to the participants such as the participants' family, environment, or participants' attitude. For the last factor, that is the advicer of the research. The researchers should choose the advicer who is expert in the field of their research because the advicer will give the good suggestions for the research.

The three factors that I choose in conducting are very important when I do my research. It make the researchers understand their research and do the research easily.

However, the researchers should consider the other factors that effect to their research conducting.

331 words

ระดับ 3 ปานกลาง

21

For me, the word of "research" is so far. The word "so far" means never do it before. Research is around me from my work place, from my friends, from my teacher but I don't know the way to do a research until I have graduate study level.

At graduate study level, I have more knowledge about research both of meaning of research, type of research, methodology and other. For your question "What are the most three supportive factors in conducting research at graduate study level? My answer are inspiration, knowledge and adviser.

First, Inspiration. It's very important for me. Inspiration is a beginning or first step for research. It's a fire for keep going in my research. My inspiration is my future. I want to get a good job for myself and for my family. So that is the inspiration that make me feel interested and try to finish my research as much as I can.

Second, Knowledge. When we start to do our research, we must have more knowledge and information on topic. We must understanding of someone or something that concern in research. For me, knowledge come from all around myself. People can learn through reading, through our own experience, listening From the the other's experience both of teachers, friends, parents. All of them are a good reason and experience of knowledge for research.

The last factor in conducting research is adviser who lead the researcher get rid of

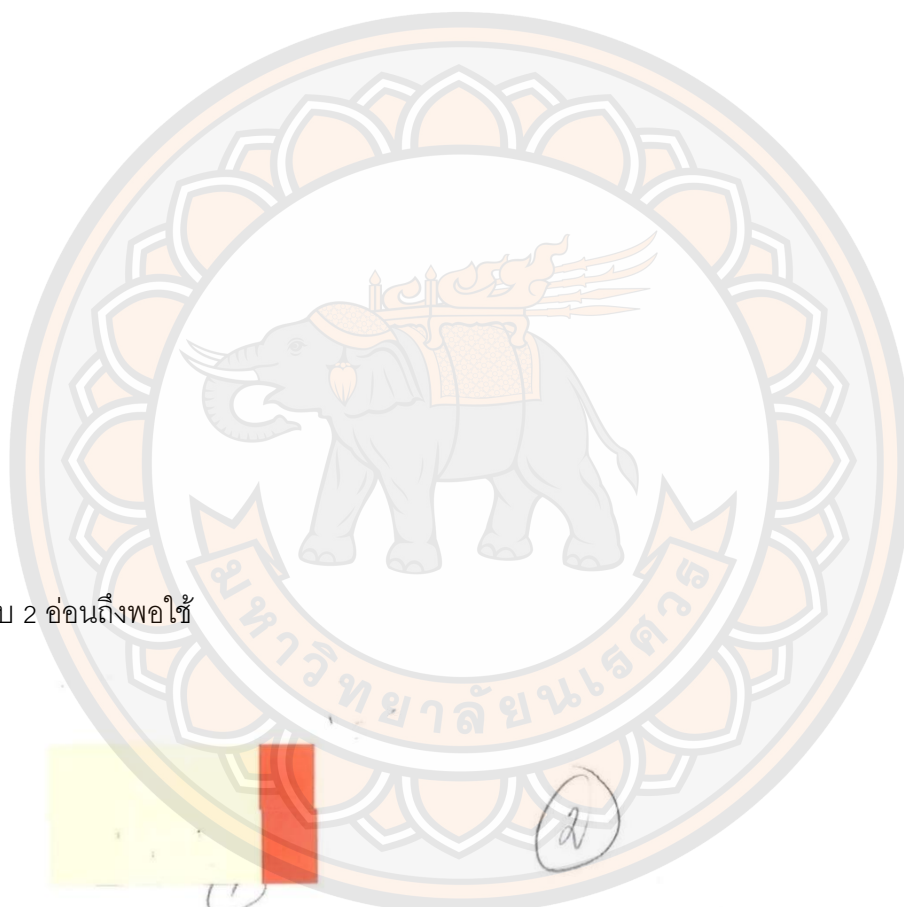

click adviser, we should try to do our research the best. If we try to do the best, we can get finish on graduate level too!

Both of inspiration, knowledge and adviser are the three factor in my opinion only. It may be right or wrong but the important more than anything we should intend to do it the best. If we try, we can success it.

385 words

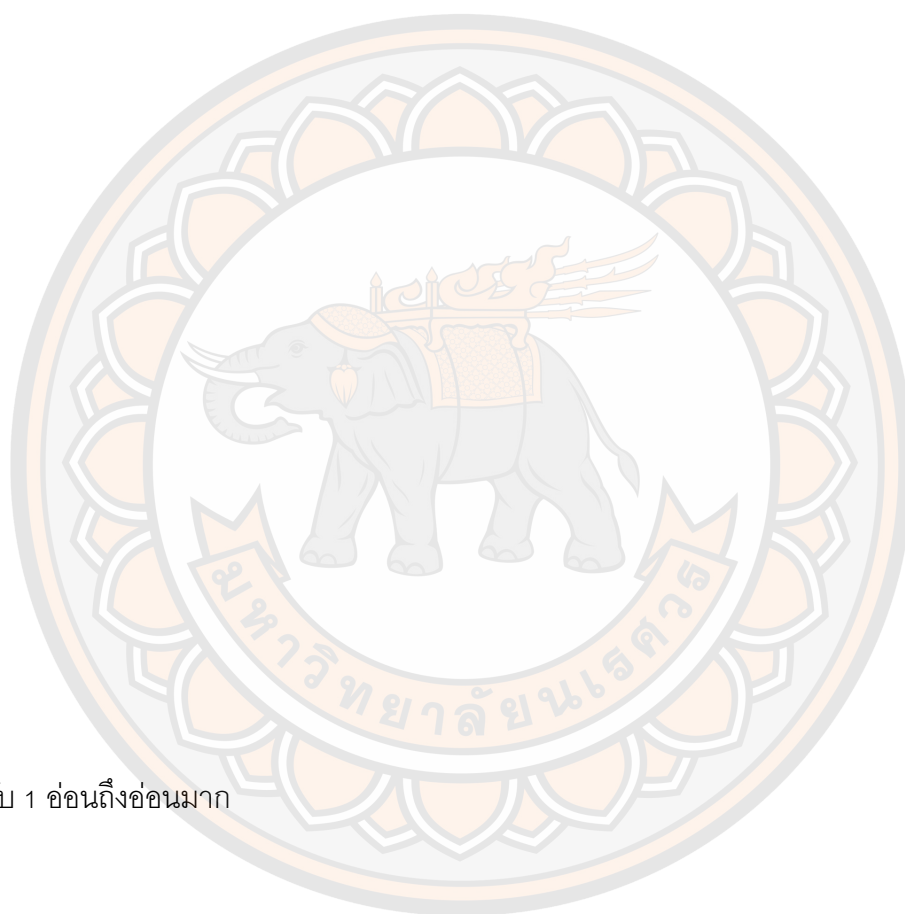
ระดับ 2 ก่อนถึงพอใช้

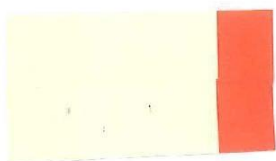
Research has importance of education for graduate study level. It is a develop of learner can be division five step. Introduction of thesis statement, theories, methodology, result and conclusion which the research that it is a complex of study and it refer to in research everytime.

In this study of research for graduate study level in order to solve a problem in learners have been high degree of advance of learners thus, the most researcher must to find and a reading relate to various theories in order to researcher has creating knowledge in writing between an interest's research. Next, writing of study is introduction in order to purpose in make research, statement of problem which it is researcher's interesting in study of research, objectives of the study is the guidelines of research and definition of terms which it is a definite of key word in own research.

Also, in writing of most introduction that researcher must to cited work of research which it often researcher may be academic writing of research can not own writing so

ระดับ 1 อ่อนถึงอ่อนมาก

In research at graduate study level just have process to search information or data source are qualified to aim support reliability research. Beside search enough data source the researcher need many factors in conducting research at graduate.

Main factors in my opinion are three factors while these importance to research. First factor is individual factor that researcher interest about topic research. Base knowledge also important in research. The second factor is environment in university may be data source which researcher use to search information for research. Such as library of university, there are varieties way to search for reliability source. The last factor is academic technical or professor who has knowledge specific in research. The professor can introduce and recommend to focus in topic so the research performs in research are result successful. In addition the professor is friendly with researcher for consult to solve problem and take care the researcher. Especially using the best English of the researchers

In conclusion, In my opinion there are three factors these are individual, environment in university and academic technical or professor. All factors are importance in research so the researcher just consider and adjust for use in research. The researcher just have intention and diligent to search in data source. These performance of the researcher are insignificant in successful in research.

219 words

ภาคผนวก ค ตัวอย่างแบบวิเคราะห์การใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ
ในงานเขียนของนิสิตกลุ่มตัวอย่าง

Output	Criteria of CD	True/ False	Target	Comment
1 st Paragraph				
1. the				
2. we				
3. the				
4. or				
5. or				
6. this				
7. we				
8. the				
9. and				
10. the				
11. the				
2 nd Paragraph				
12. we				
13. conduct				
14. research				
15. and				
16. also				
17. make				
18. it				
19. factor				
20. and				
21. keys				
22. the				
Output	Criteria of CD	True/ False	Target	Comment

23. researcher				
24. conduct				
25. research				
3 rd paragraph				
26. the				
27. conducting				
28. the				
29. research				
30. one				
31. the				
32. adviser				
33. one				
34. the				
35. work				
36. more				
37. the				
38. adviser				
39. the				
40. researcher				
41. one				
42. the				
43. research				
44. In addition				
45. researcher				
46. we				
47. we				

Output	Criteria of CD	True/ False	Target	Comment
--------	----------------	-------------	--------	---------

48. the				
49. works				
50. or				
51. studies				
52. our				

ภาคผนวก ง ตารางแสดงการให้คะแนนภาพรวมงานเขียนเปรียบเทียบระหว่าง
ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 คน

นิตลําดับที่	ผู้ตรวจคนที่ 1	ผู้ตรวจคนที่ 2	คะแนนเฉลี่ย
1	4	3	3.5
2	5	3	4
3	2	2	2
4	3	3	3
5	4	2	3
6	4	3	3.5
7	2	2	2
8	1	4	2.5
9	3	2	2.5
10	3	1	2
11	3	2	2.5
12	2	3	2.5
13	4	2	3
14	3	3	3
15	4	3	3.5
16	4	3	3.5
17	3	1	2
18	3	4	3.5
19	4	4	4
20	3	4	3.5
21	3	3	3
22	2	4	3
23	2	3	2.5
24	3	4	3.5

ภาคผนวก จ ตารางแสดงความถี่ในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ
4 ประเภทหลัก

ชนิดลำดับที่	ผู้ตรวจ 1				ผู้ตรวจ 2			
	กลไกทางภาษาที่ตรวจพบ				กลไกทางภาษาที่ตรวจพบ			
	คำศัพท์	อ้างอิง	คำเชื่อม	การละและแทนที่	คำศัพท์	อ้างอิง	คำเชื่อม	การละและแทนที่
1	36 (32.72%)	59 (53.63%)	13 (11.81%)	3 (2.72%)	35 (31.81%)	60 (54.54%)	13 (11.81%)	2 (1.81%)
2	51 (37.22%)	64 (46.71%)	20 (14.59%)	2 (1.45%)	52 (37.68%)	63 (45.65%)	21 (15.21%)	2 (1.44%)
3	39 (57.35%)	14 (20.58%)	15 (22.05%)	0	39 (57.35%)	14 (20.58%)	15 (22.05%)	0
4	89 (47.59%)	87 (46.52%)	8 (4.27%)	3 (1.6%)	89 (47.59%)	87 (46.52%)	8 (4.27%)	3 (1.6%)
5	60 (36.58%)	82 (50%)	18 (10.97%)	4 (2.43%)	57 (35.62%)	81 (50.62%)	18 (11.25%)	4 (2.5%)
6	79 (51.97%)	63 (41.44%)	7 (4.6%)	3 (1.97%)	79 (52.31%)	62 (41.05%)	7 (4.63%)	3 (1.98%)
7	55 (57.29%)	27 (28.12%)	12 (12.5%)	2 (2.08%)	55 (57.29%)	27 (28.12%)	12 (12.5%)	2 (2.08%)
8	45 (34.61%)	69 (53.07%)	16 (12.30%)	0	45 (34.61%)	69 (53.07%)	16 (12.30%)	0
9	40 (48.19%)	30 (36.14%)	12 (14.45%)	1 (1.2%)	38 (46.91%)	30 (37.03%)	12 (14.81%)	1 (1.23%)
10	38 (45.78%)	28 (33.73%)	15 (18.07%)	2 (2.4%)	38 (45.78%)	28 (33.73%)	15 (18.07%)	2 (2.4%)
11	39 (43.82%)	38 (42.69%)	12 (13.48%)	0	39 (43.82%)	38 (42.69%)	12 (13.48%)	0
12	41 (43.61%)	44 (46.8%)	9 (9.57%)	0	41 (43.61%)	44 (46.8%)	9 (9.57%)	0
13	35	52	8	0	35	52	7	0

	(36.84%)	(54.73%)	(8.42%)		(37.23%)	(55.31%)	(7.44%)	
นิสิต ลำดับ ที่	ผู้ตรวจ 1				ผู้ตรวจ 2			
	กลไกทางภาษาที่ตรวจพบ				กลไกทางภาษาที่ตรวจพบ			
	คำศัพท์	อ้างอิง	คำเชื่อม	การละ และ แทนที่	คำศัพท์	อ้างอิง	คำเชื่อม	การละ และ แทนที่
14	55 (41.04%)	62 (46.26%)	17 (12.68%)	0	55 (41.04%)	62 (46.26%)	17 (12.68%)	0
15	61 (50%)	47 (38.52%)	14 (11.47%)	0	61 (50%)	47 (38.52%)	14 (11.47%)	0
16	66 (50.38%)	51 (38.93%)	14 (10.68%)	0	66 (50.38%)	51 (38.93%)	14 (10.68%)	0
17	50 (62.5%)	16 (20%)	14 (17.5%)	0	50 (62.5%)	16 (20%)	14 (17.5%)	0
18	60 (42.25%)	54 (38.02%)	22 (15.49%)	6 (4.22%)	61 (42.95%)	54 (38.02%)	22 (15.49%)	5 (3.52%)
19	74 (45.96%)	72 (44.72%)	11 (6.83%)	4 (2.48%)	76 (47.5%)	72 (45%)	11 (6.87%)	1 (0.62%)
20	26 (23%)	64 (56.63%)	21 (18.58%)	2 (1.76%)	28 (24.77%)	64 (56.63%)	21 (18.58%)	0
21	60 (43.47%)	60 (43.47%)	16 (11.59%)	2 (1.44%)	59 (42.75%)	60 (43.47%)	18 (13.04%)	1 (0.72%)
22	49 (39.2%)	62 (49.6%)	13 (10.4%)	1 (0.8%)	48 (38.4%)	63 (50.4%)	13 (10.4%)	1 (0.8%)
23	40 (40.40%)	41 (41.41%)	18 (18.18%)	0	40 (40.40%)	41 (41.41%)	18 (18.18%)	0
24	49 (40.49%)	53 (43.8%)	19 (15.7%)	0	49 (40.83%)	52 (43.33%)	19 (15.7%)	0

ภาคผนวก จ ตารางความถี่ข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ
4 ประเภทหลัก

นิตินลำดับที่	ประเภทข้อผิดพลาด	ผู้ตรวจ 1				ผู้ตรวจ 2			
		กลไกทางภาษาที่ตรวจพบ				กลไกทางภาษาที่ตรวจพบ			
		คำศัพท์	อ้างอิง	คำเชื่อม	การละและแทนที่	คำศัพท์	อ้างอิง	คำเชื่อม	การละและแทนที่
1	ใช้ผิด	1	5	0	0	1	1	1	0
	ใช้มาก	0	5	1	1	1	3	1	0
	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
2	ใช้ผิด	0	1	0	0	0	1	0	0
	ใช้มาก	0	2	0	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
3	ใช้ผิด	1	0	0	0	2	0	0	0
	ใช้มาก	3	4	0	3	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
4	ใช้ผิด	0	6	2	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	0	5	0	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	1	0	0	0	0	0	0	0
5	ใช้ผิด	0	1	0	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	0	2	0	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	1	0	0	0	0	0	0
6	ใช้ผิด	1	0	0	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	0	2	0	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	1	0	0	0	0	0	0
7	ใช้ผิด	1	4	1	0	0	0	0	1

	ใช้มาก	0	0	0	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	1	1	0	0	0	0	0	0
นิตินิต ลำดับที่	ประเภท ข้อ ผิดพลาด	ผู้ตรวจ 1				ผู้ตรวจ 2			
		กลไกทางภาษาที่ตรวจพบ				กลไกทางภาษาที่ตรวจพบ			
		คำศัพท์	อ้างอิง	คำเชื่อม	การละ และ แทนที่	คำศัพท์	อ้างอิง	คำเชื่อม	การละ และ แทนที่
8	ใช้ผิด	1	8	1	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	0	8	1	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
9	ใช้ผิด	2	0	0	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	0	5	1	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
10	ใช้ผิด	0	2	0	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	2	5	0	2	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
11	ใช้ผิด	0	1	2	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	1	3	1	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
12	ใช้ผิด	4	3	0	0	1	0	0	0
	ใช้มาก	1	2	0	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
13	ใช้ผิด	2	1	1	0	1	0	0	0
	ใช้มาก	0	2	0	0	0	0	1	0
	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
14	ใช้ผิด	2	3	0	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	1	5	1	0	0	0	0	0

	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
--	---------	---	---	---	---	---	---	---	---

นิต ลำดับที่	ประเภท ข้อ ผิดพลาด	ผู้ตรวจ 1				ผู้ตรวจ 2			
		กลไกทางภาษาที่ตรวจพบ				กลไกทางภาษาที่ตรวจพบ			
		คำศัพท์	อ้างอิง	คำเชื่อม	การละ และ แทนที่	คำศัพท์	อ้างอิง	คำเชื่อม	การละ และ แทนที่
15	ใช้ผิด	0	0	0	0	1	0	0	0
	ใช้มาก	0	0	0	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
16	ใช้ผิด	2	0	0	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	0	0	0	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
17	ใช้ผิด	3	1	0	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	0	1	0	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
18	ใช้ผิด	1	4	0	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	0	1	0	1	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	0	0	0	0	0	0	0
19	ใช้ผิด	1	1	1	0	1	0	0	0
	ใช้มาก	1	7	0	0	0	0	0	1
	ใช้น้อย	1	0	0	0	0	0	0	0
20	ใช้ผิด	0	3	2	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	0	3	0	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	0	0	1	0	0	0	0
21	ใช้ผิด	0	2	0	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	0	3	1	1	0	2	0	0

	ใช้น้อย	0	1	0	0	0	0	0	0
--	---------	---	---	---	---	---	---	---	---

นิตินลำดับที่	ประเภทข้อผิดพลาด	ผู้ตรวจ 1				ผู้ตรวจ 2			
		กลไกทางภาษาที่ตรวจพบ				กลไกทางภาษาที่ตรวจพบ			
		คำศัพท์	อ้างอิง	คำเชื่อม	การละและแทนที่	คำศัพท์	อ้างอิง	คำเชื่อม	การละและแทนที่
22	ใช้ผิด	0	1	0	0	1	0	1	0
	ใช้มาก	0	6	0	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	1	0	0	0	0	0	0
23	ใช้ผิด	0	3	1	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	0	2	0	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	0	1	0	0	0	0	0	0
24	ใช้ผิด	0	2	0	0	0	0	0	0
	ใช้มาก	0	3	0	0	0	0	0	0
	ใช้น้อย	2	1	0	0	0	0	0	0

ภาคผนวก ช ตารางแสดงจำนวนข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนเรียงลำดับมากที่สุด
ถึงน้อยที่สุด

ลำดับ	ประเภท CD หลัก	ประเภท CD ย่อย	ประเภท ความผิด	จำนวนที่พบ (ครั้ง)	เฉลี่ย
1	การอ้างอิง	คำนำหน้านาม	ใช้มาก	50	25
2	การอ้างอิง	บุรุษสรรพนาม	ใช้ผิด	29	14.5
3	การอ้างอิง	บุรุษสรรพนาม	ใช้มาก	26	13
4	การใช้คำศัพท์	คำซ้ำ	ใช้ผิด	23	11.5
5	การอ้างอิง	สรรพนามชี้เฉพาะ	ใช้ผิด	12	6
6	การอ้างอิง	คำนำหน้านาม	ใช้ผิด	9	4.5
6	การใช้คำศัพท์	คำซ้ำ	ใช้มาก	9	4.5
7	การอ้างอิง	บุรุษสรรพนาม	ใช้น้อย	6	3
7	การใช้คำศัพท์	คำซ้ำชุดกัน	ใช้ผิด	6	3
7	การแทนที่และการละ	การแทนที่	ใช้มาก	6	3
8	การใช้คำศัพท์	คำซ้ำ	ใช้น้อย	5	2.5
8	การใช้คำเชื่อม	คำเชื่อมแสดงกาล	ใช้ผิด	5	2.5
9	การอ้างอิง	สรรพนามเปรียบเทียบ	ใช้ผิด	4	2
9	การใช้คำเชื่อม	คำเชื่อมแบบคล้อยตาม	ใช้ผิด	4	2
9	การใช้คำเชื่อม	คำเชื่อมแบบคล้อยตาม	ใช้มาก	4	2

9	การใช้คำเชื่อม	คำเชื่อมแบบขัดแย้ง	ใช้ผิด	4	2
10	การอ้างอิง	สรรพนามชี้เฉพาะ	ใช้มาก	3	1.5
11	การใช้คำศัพท์	คำความหมายใกล้เคียง	ใช้ผิด	2	1
11	การอ้างอิง	สรรพนามเปรียบเทียบ	ใช้มาก	2	1
12	การแทนที่และการละ	การแทนที่	ใช้ผิด	1	0.5
12	การแทนที่และการละ	การแทนที่	ใช้น้อย	1	0.5

ลำดับ	ประเภท CD หลัก	ประเภท CD ย่อย	ประเภท ความผิด	จำนวนที่พบ (ครั้ง)	เฉลี่ย
12	การอ้างอิง	สรรพนามเปรียบเทียบ	ใช้น้อย	1	0.5
12	การใช้คำเชื่อม	คำเชื่อมแบบขัดแย้ง	ใช้มาก	1	0.5
12	การใช้คำเชื่อม	คำเชื่อมแสดงกาล	ใช้มาก	1	0.5

ภาคผนวก ช ตัวอย่างการแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้กลไกทางภาษาในการเชื่อมโยงความ

ชนิดข้อผิดพลาด	คำตอบของนิสิตกลุ่มตัวอย่าง	คำตอบที่ควรจะเป็น
การเชื่อมโยงความโดย ใช้คำศัพท์	make	do
	success	succeed
	reliability	reliable
	supporting	supports
	get	acquire
	importance	important
	researchs	researchers
การเชื่อมโยงความโดย การอ้างอิง	my	our
	your	our
	You	We
	the	a
	those	which
	that	this
	this	these
	it	them
การเชื่อมโยงความโดย	Conclusion	In conclusion

การใช้คำเชื่อม	but	and
	In conclude	In conclusion
	however	In addition
	Finally	The final
	last	Lastly
	or	and
	And	The last

